

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119210835
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:6119210835.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu: Slovenská asociácia producentov v audiovizíii, so sídlom v Bratislave, Grösslingova 32, IČO: 36 061 182, zastúpená AK MS s.r.o., so sídlom v Bratislave, Galandova 3, IČO: 47 237 767 proti žalovanému: ANTIK Telecom s.r.o., so sídlom v Košiciach, Čárskeho 10, IČO: 36 191 400, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou HUSAR AND PARTNERS S.R.O., so sídlom v Košiciach, Vojenská 14, IČO: 53 519 141, za účasti intervenienta LITA, autorská spoločnosť so sídlom v Bratislave, Mozartova 9, IČO: 00 420 166, právne zastúpenej Mgr. Petrom Kubovičom, advokátom so sídlom v Bratislave, Námestie Biely kríž 3, o zaplatenie 112.486,20 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 23Ca/2/2019-446 zo dňa 27. septembra 2019

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o žalobe žalobcu doručenej súdu prvej inštancie dňa 8.3.2013, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť mu sumu 112.486,20 eur spolu s úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 12 498,46 eur od 16.01.2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 12 498,46 eur od 16.04.2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 12 498,46 eur od 16.07.2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 12 498,46 eur od 16.10.2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 12 498,46 eur od 16.01.2018 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 12 498,46 eur od 16.04.2018 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 12 498,46 eur od 16.07.2018 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 12 498,46 eur od 16.10.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania.

3. Žalobca žalobu odôvodňoval skutočnosťami, že je nezávislou, neziskovou organizáciou s právnou subjektivitou, ktorá bola založená ako občianske združenie a zaregistrovaná na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky pod č. VVS/1-900/90-17944 dňa 22.01.2001. Žalobca združuje a zastupuje zahraničných a slovenských výrobcov audiovizuálnych diel (producentov) alebo správcov práv výrobcov audiovizuálnych diel a pri výkone kolektívnej správy spolupracuje so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy a inštitúciami s rovnakými alebo príbuznými cieľmi ako CEPI.TV, EUROCOPYA, FIAPF, FNE, EPAA, AGICOA, ktorí združujú a zastupujú celosvetových výrobcov audiovizuálnych diel. Žalobcovi bolo ako organizácií kolektívnej správy po splnení podmienok a

preukázaní všetkých požadovaných dokladov na základe konania podľa § 148 a nasl. zákona č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon (ďalej len „AZ“) udelené Rozhodnutím Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. MK-1778/2016-232/8318 zo dňa 7.7.2016 Oprávnenie na výkon kolektívnej správy č.k.: MK-1778/2016-232/10418 zo dňa 18.8.2016. Žalobca na základe udeleného Oprávnenia od Ministerstva kultúry SR vykonáva povinnú kolektívnu správu práv a má oprávnenie na výber odmien okrem iných v odbore podľa § 146 ods. 2 písm. d) AZ - výber primeranej odmeny za káblovú retransmisiu umeleckého výkonu, zvukového záznamu a audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela a v odbore podľa § 146 ods. 2 písm. f) AZ - použitie audiovizuálneho diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou. Nositeľ majetkových práv k audiovizuálnemu dielu nemôže tieto práva vykonávať individuálne, ale vždy len prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, nakoľko ide zo zákona o povinnú kolektívnu správu. Na základe udeleného oprávnenia v rámci výkonu kolektívnej správy práv žalobca zastupuje a vyberá odmeny nielen pre nositeľov práv, s ktorými má uzatvorené zmluvy o zastupovaní podľa § 164 ods. 1 AZ, ale aj pre všetkých nezastupovaných nositeľov práv, ktorých práva k audiovizuálnym dielam sú prostredníctvom prevádzkovania káblovej retransmisie na území Slovenskej republiky používané. Vykonáva výber odmien pre slovenských a zahraničných nositeľov práv - producentov jednak na základe zmlúv o zastupovaní (§164 ods. 1 AZ), na základe zákona (§147 ods. 1 AZ) a na základe dohôd o spolupráci so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy. Zoznam slovenských producentov, ktorých žalobca pri výkone kolektívnej správy práv zastupuje v zmysle § 164 ods. 1 AZ ako aj zahraničných organizácií kolektívnej správy, s ktorými žalobca spolupracuje je verejne prístupný na web stránke žalobcu www.slovakproducers.com <<http://www.slovakproducers.com>>. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, ktorá je držiteľom oprávnenia na káblovú retransmisiu na základe registrácie retransmisie č. TKR/239 vydanom Radou pre vysielanie a retransmisiu v zmysle zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a na základe tohto oprávnenia prevádzkuje káblovú retransmisiu na územnom rozsahu konkrétnych miest so zverejneným počtom prípojok v roku 2016 -21148 a v roku 2017 -21148. Poukázal na ust. § 19 ods. 3,4, § 86, § 119 AZ a uviedol, že žalovaný porušuje práva výrobcov audiovizuálnych diel a záznamov, pretože vykonáva káblovú retransmisiu audiovizuálnych diel a záznamov prostredníctvom ponúkaných programových služieb - televíznych kanálov pre svojich zákazníkov bez udelenia súhlasu, bez zaplatenia licenčnej odmeny za udelenie súhlasu, bez zaplatenia primeranej odmeny nositeľom práv (producentov), ktorých žalobca zo zákona ako organizácia kolektívnej správy zastupuje a pre ktorých vykonáva výber odmien, čím sa žalovaný na ich úkor bezdôvodne obohacuje. Podľa aktuálneho, platného a zverejneného sadzobníka je odmena za súhlas k používaniu audiovizuálnych diel káblovou retransmisiou (0,08 eur) a primeraná odmena za používanie audiovizuálnych záznamov káblovou retransmisiou (0,117 eur) spolu vo výške 0,197 eur bez DPH za každú prípojku v káblovej retransmisii za jeden kalendárny mesiac. Žalovaná suma predstavuje súhrn licenčnej odmeny za časť roka 2016, rok 2017 a rok 2018, spolu 112.486,20 eur. K príslušenstvu uviedol, že v návrhu hromadnej licenčnej zmluvy, ktorú žalovaný odmietol uzavrieť a ku ktorej nevyužil právo podať na príslušný súd návrh na určenie jej obsahu podľa § 165 ods. 8 AZ, je v čl. III bod 2 uvedená splatnosť licenčnej odmeny, a to za jednotlivé štvrtročné obdobie do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Na základe vyššie uvedeného žalobca ako rozhodný deň pre určenie istiny a príslušenstva považuje 15 deň v mesiaci, ktorý nasleduje po kalendárnom štvrtroku, za ktorý sa platí licenčná odmena.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, uplatnený nárok pramení z titulu výkonu kolektívnej správy práv podľa § 143a nasl. AZ, ktorý mal vzniknúť v súvislosti s použitím audiovizuálnych diel a záznamov, ku ktorým práva kolektívne spravuje žalobca a to káblovou retransmisiou uskutočnenou žalovaným v období od 1.10.2016 do 31.12.2018 s tým, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno o žiadnej z uvedených skutočností rozhodujúcej pre vznik uplatneného nároku a to skutočný rozsah ním zastupovaných (kolektívne spravovaných) práv spojených s káblovou retransmisiou predmetov ochrany - teda konkrétnych nositeľov týchto práv a ktoré konkrétne predmety ochrany (audiovizuálne diela a záznamy) skutočne žalobca zastupuje, keďže žalobca ako organizácia kolektívnej správy nie je sám nositeľom práv, ktoré spravuje a je len nepriamym zástupcom nositeľom práv, ktorých zastupuje s odkazom na ust. § 144 ods. 3 Autorského zákona (ďalej len „AZ“). Apeloval na to, že preukázanie konkrétnych nositeľov práv, a ktoré konkrétne predmety ochrany žalobca zastupuje je nevyhnutné aj preto, lebo rovnakým oprávnením MK SR ako žalobca disponujú iné OKS-OKS LITA, OKS SLOVGRAM, s ktorými žalovaný má uzatvorenú dohodu o urovnaní a hromadnú zmluvu s odkazom na citáciu znenia ust. § 86 ods. 1 AZ, ktoré konkrétne obsahuje zákonnú fikciu. Uviedol, že žalobca rovnako nepreukázal, aby bol na základe dohôd nositeľmi práv, alebo na základe zákona skutočne oprávnený kolektívne

spravovať práva, ktoré sú predmetom sporu s tým, že nepreukázal ani použitie predmetov ochrany žalovaným, ako aj výšku uplatneného nároku.

5. Na základe vykonaného dokazovania (viď bod 6. odôvodnenia napadnutého rozsudku) a jeho vyhodnotenia v tom znení, že v konaní je sporný rozsah žalobcom zastupovaných práv a preukázanie, ktoré konkrétne audiovizuálne diela a záznamy žalovaný v rozhodnom období od 1.10.2016 do 31.12.2018 použil, s výškou uplatneného nároku, súd prvej inštancie ako prvé konštatoval, že postavenie žalobcu ako organizácie kolektívnej správy v konaní nie je sporné, nakoľko je registrovanou, nezávislou organizáciou, s právnou subjektivitou pre účely kolektívnej správy výrobcov audiovizuálnych diel - producentov a žalovaný je obchodná spoločnosť, ktorá je držiteľom oprávnenia na káblovú retransmisiu, pričom zmluvy o zastupovaní práv, ktoré boli predložené zo strany žalobcu, žiadnym spôsobom nepreukázali rozsah žalobcom zastupovaných práv a žalobca ako organizácia kolektívnej správy nie je sám priamym nositeľom práv, ktoré spravuje v zmysle ust. § 144 ods. 3 AZ, ale je len nepriamym zástupcom nositeľom práv, ktorých zastupuje, nakoľko žalobca nespravuje práva k audiovizuálnym dielam v prípadoch, kedy tieto práva vykonávajú ich autori ako pôvodní nositelia takýchto práv, ale výlučne v prípadoch, kedy sú splnené podmienky „ex lege“ výkonu autorských práv výrobcom uvedené v § 86 ods. 1 AZ a preto žalobcom predložené zmluvy súd posúdil ako absolútne neplatné právne úkony podľa § 39 OZ, keďže žiadna zo zmlúv nepreukazuje, že zmluvní partneri žalobcu sú skutočne výrobcovia audiovizuálnych záznamov, alebo originálov audiovizuálnych diel, a ktoré konkrétne predmety ochrany skutočne vyrobili s tým, že predložené zmluvy sú prinajmenšom v časti týkajúcej sa káblovej retransmisie od počiatku absolútne neplatné pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ), bez možnosti dodatočnej konvalidácie a zo žiadnej z nich nevyplýva oprávnenie žalobcu kolektívne spravovať právo uplatnené v konaní, keďže obsah zmluvy je neurčitý, nakoľko absentuje údaj, ktorých konkrétnych predmetov ochrany sa týkajú. Konštatoval, že tri zmluvy z roku 2010 sa výlučne týkajú zvukovoobrazových záznamov, a preto sú absolútne neplatné pre neurčitosť podľa § 37 OZ, keďže žiadna z nich neobsahuje údaj, ktorých konkrétnych predmetov ochrany sa týka s tým, že ani z ďalších predložených zmlúv nemožno vyvodit' aktívnu legitímáciu žalobcu, keďže sú absolútne neplatné pre neurčitosť podľa § 37 OZ nakoľko poverenie žalobcu sa týka len výberu odmien na základe uzavretých zmlúv s používateľmi, čo ale nie je predmetom tohto sporu. Čo sa týka zmlúv z roku 2016 a 2017 z hľadiska neurčitosti sú taktiež neplatné podľa § 37 OZ, keďže v nich chýba údaj, ktorých predmetov ochrany sa týka, pričom ďalšie zmluvy neobsahujú právne relevantné vymedzenie konkrétnych predmetov ochrany, ktorých sa týkajú, čím sú pre neurčitosť rovnako neplatné v zmysle § 37 OZ. Súd konštatoval, že aj keď žalobca predložil dokumenty označené ako dohoda o spolupráci s AGICOA a jej preklad, nepredložil uzavretú a podpísanú dohodu, ale len žalobcom nepodpísaný dokument v angličtine (t. j. ofertu na uzavretie dohody) a nikým nepodpísaný „preklad“ s tým, že v zmysle čl. 15 bola jej platnosť obmedzená na 1 rok a lehota platnosti uplynula 24.02.2017 a preto v súčasnosti z nej žalobcovi nevyplývajú žiadne práva.

6. Súd na základe uvedeného dospel k záveru, že zmluvy, ktoré boli predložené žalobcom žiadnym relevantným spôsobom nepreukazujú oprávnenie žalobcu na zastupovanie majetkových práv autorov audiovizuálnych diel.

7. V časti týkajúcej sa výšky uplatneného nároku súd prvej inštancie uviedol, že pre preukázanie výšky nároku nestačí predloženie sadzobníka, organizáciou kolektívnej správy, nakoľko sadzobník je súkromnoprávny dokument zhotovený žalobcom, pričom z konkrétnych ust. § 165 ods. 8 a ust. § 169 ods. 4 písm. a/ AZ je možné vyvodit', že súd pri určovaní výšky nároku organizácie kolektívnej správy nie je viazaný obsahom sadzobníka a žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal dôvodnosť výšky uplatneného nároku z hľadiska kritérií, ktoré sú stanovené v Autorskom zákone.

8. Súd nevykonal dokazovanie webstránkou žalobcu, žalovaného ako aj webstránkami každého jedného z nositeľov práv, pretože vykonanie týchto dôkazov súd považoval za nadbytočné a podľa zásady hospodárnosti konania, takýto návrh zo strany žalobcu na vykonanie ďalšieho dokazovania zamietol.

9. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol s tým, že právne vec posúdil podľa ust. § 84 zák. č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon (ďalej len „AZ“), § 86 ods. 1 AZ, § 144 ods. 3 AZ, § 146 ods. 2 AZ, § 147 ods. 1, 2 AZ s odkazom na článok 8 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej len „CSP“), § 151 ods. 1, 2 CSP, čl. 2 ods. 2 CSP ako aj na citované uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 9.2.2018 sp. zn. IV. ÚS 99/2018, nakoľko je rovnaký

skutkový stav tvrdený žalobcom v iných konaniach, vedených na všeobecných súdoch Slovenskej republiky proti rôznym subjektom, kde súdy žaloby vo väčšine prípadov žaloby žalobcu zamietajú z totožných dôvodov. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP.

10. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalobca. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP, t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Apeloval ako prvé na to, že súd prvej inštancie nepostupoval podľa čl. 2 ods. 2 a čl. 16 ods. 1 CSP s odkazom na citované rozhodnutia Ústavného súdu, ako aj čl. 48 Ústavy SR, keďže sa nevysporiadal s právoplatným rozhodnutím najvyššej súdnej autority, t.j. rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/114/2012, ako aj čl. 3 ods. 1, 2 CSP a čl. 6 ods. 1 CSP, keďže strany sporu majú v konaní rovné postavenie. Preto konanie ako celok trpí závažnými procesnoprávnymi, ako aj hmotnoprávnymi nedostatkami spočívajúcimi v:

- nezákonné a nedôvodné odmietnutie navrhnutých dôkazov + nevykonanie dokazovania postupom podľa zákona,
- nesprávne zistenie skutkového stavu + nevysporiadanie sa s nárokmi tvoriacimi predmet konania (bezdôvodné obohatenia podľa § 169 ods. 4 písm. b/ AZ v spojení s § 442a ods. 2 OZ),
- nesprávne právne posúdenie veci pri aplikovaní zákona + neaplikovanie relevantných, na vec sa vzťahujúcich ustanovení zákona (najmä ustanovení Autorského zákona a Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení pri porušení alebo ohrození práv duševného vlastníctva),
- absolútna nepreskúmateľnosť rozhodnutia a najmä prijatých záverov súdu z pohľadu právnej stránky predmetu konania + vzájomná rozpornosť niektorých prijatých záverov súdu s platným právom.

Vzhľadom k týmto skutočnostiam, je napadnuté rozhodnutie popretím zmyslu a účelu autorskoprávnej ochrany, ktorá je vyjadrená už v úvodnom ustanovení § 1 ods. 1 AZ s odkazom na § 2 ods. 2 písm. c/ AZ s tým, že prvoinštančný súd v napadnutom rozhodnutí neposkytol ochranu práv a právom chránených záujmov výrobcov audiovizuálnych záznamov ako mu to výslovne ukladá autorský zákon v tretej hlave autorského zákona a zamietnutím žaloby rozhodol v rozpore so zákonnou povinnosťou žalobcu, ktorú má podľa § 169 ods. 4 AZ - domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na bezdôvodné obohatenie, pričom napadnuté rozhodnutie tak je v rozpore s § 220 ods. 2 CSP. Uviedol, že v konaní je sporný rozsah žalobcom zastupovaných práv a preukázanie, ktoré konkrétne audiovizuálne diela a záznamy žalovaný v rozhodnom období (od 01.10.2016 do 31.12.2018) použil s výškou uplatneného nároku, pričom postavenie žalobcu ako organizácie kolektívnej správy v konaní nie je sporné, keďže žalobca je registrovanou nezávislou organizáciou s právnou subjektivitou pre účely kolektívnej správy výrobcov audiovizuálnych diel - producentov a žalovaný je obchodná spoločnosť, ktorá je držiteľom oprávnenia na káblovú retransmisiiu a preto aj s odkazom na citované smernice EÚ je rozhodnutie vecne nesprávne, keďže procesný postup v zmysle § 195 ods. 3 CSP dodržaný nebol, s odkazom aj na znenie čl. 6 Smernice EP a Rady č. 2004/48/ES.

11. Žalobca po citácii ust. § 181 ods. 2, § 185 ods. 1, § 187 ods. 1, 2, § 188 ods. 1, § 204, § 194 ods. 2, § 195 ods. 1, 3, § 215 ods. 1, 2, § 217 ods. 1 prvá veta CSP odôvodňoval odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže súd na pojednávaní dňa 27.9.2019 nepostupoval v súlade s čl. 3 ods. 3 a z ust. § 181 ods. 2 a 3 CSP, čo sa týka procesných ustanovení o dokazovaní (viď v tomto znení zápisnicu z pojednávania zo dňa 27.9.2019) a preto na pojednávaní dňa 28.8.2019 súd rozhodol bez toho, aby mal náležite a dôsledne zistený stav veci tak, ako mu to výslovne ukladá ust. § 215 ods. 1, 2 CSP. Tvrdil, že prvoinštančný súd vyššie uvedeným nesprávnym procesným postupom, najmä postupom v rozpore s § 181 ods. 2 CSP a § 185 ods. 1 CSP, neoboznámením s vykonaným dokazovaním a nevykonaním dokazovania na pojednávaní podľa § 188 ods. 1 CSP v spojení s § 204 CSP - sporované listiny, žalovaným znemožnil žalobcovi uskutočňovať procesné práva, zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci na základe vykonaného dokazovania (§ 182 CSP) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a v súlade s tým žalobca napádal nezákonnosť rozhodnutia podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

12. Uviedol, že na pojednávaní konanom dňa 27.9.2019 súd v zmysle § 204 CSP nevykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, čím konal v rozpore s § 188 ods. 1 CSP ako aj § 204 CSP.

13. K odvolacej námietke, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP) žalobca uviedol, že súd posúdil predbežnú otázku v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu, keďže nebral právny význam oprávnenia na výkon kolektívnej správy žalobcu č.k. MK-17782016-232/1041 zo dňa 18.8.2016 vydané na základe právoplatného rozhodnutia č.k. MK-1778/2016-232/8318 zo dňa 7.7.2016, ktorým žalobca preukázal jednak aktívnu vecnú legitímáciu na strane žalobcu, ako aj aktívnu vecnú legitímáciu na uplatnenie predmetného žalobného nároku titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 169 ods. 4 písm. b/ AZ. Apeloval na to, že v zmysle § 194 ods. 1, 2 CSP nemá oprávnenie rozhodovať o otázke, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci, ako orgán v zmysle § 193 CSP a preto na takéto rozhodnutie musí len prihliadať a vysporiadať sa s ním v odôvodnení svojho rozhodnutia, ak sa nepreukáže opak v zmysle § 192 CSP, keďže podľa § 148 ods. 1 AZ o udelení oprávnenia rozhoduje ministerstvo na základe písomnej žiadosti právnickej osoby so sídlom na území Slovenskej republiky (ďalej len „žadateľ“) s odkazom na § 148 ods. 3 AZ, ktoré hovorí o tom, čo tvorí prílohu k takejto žiadosti, pričom podľa § 151 ods. 6 písm. d/ AZ na základe rozhodnutia o udelení oprávnenia podľa ods. 5 ministerstvo vydá žiadateľovi bez zbytočného odkladu oprávnenie, ktoré obsahuje vymedzenie odboru kolektívnej správy práv a preto vo veci má podstatný význam znenie oprávnenia na výkon kolektívnej správy č.k. MK-17782016-232/1041 zo dňa 18.8.2016 vydaného Ministerstvom kultúry SR v zmysle § 151 ods. 7 AZ doložené žalobcom do súdneho spisu, ktoré uvádza o.i. nasledovné odbory kolektívnej správy:

- použitie audiovizuálneho diela jeho uvedením na verejnosti retransmisiou (písm. j)
- výber primeranej odmeny za káblovú retransmisiu audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela (písm. o)
- výber primeranej odmeny za použitie audiovizuálneho záznamu verejným prenosom okrem vysielania a prístupovania verejnosti (písm. w).

14. Apeloval na to, že práve predložené oprávnenie žalobcu v súlade so zákonom preukazuje oprávnenie zastupovať nositeľov práv v konkrétnych odboroch a bolo vydané až po preukázaní dokladov v konaní o vydanie oprávnenia, inak by príslušný orgán nerozhodol o udelení oprávnenia. V konaní nebol preukázaný opak pravdivosti oprávnenia žalobcu vykonávať v súlade so zákonom kolektívnu správu (§ 152 ods. 1 AZ, § 163 AZ, § 164 AZ) a jeho povinnosť (§ 164 ods. 4 AZ). Podstatným pre preukázanie oprávnenosti uplatňovaného bezdôvodného obohatenia sú aj listiny doložené v správnom konaní podľa § 151 AZ v spojení s § 148 ods. 2 písm. d/ body 1 až 4 AZ, na čo žalobca viackrát v súdnom konaní poukázal. Preto oprávnenie na výkon kolektívnej správy č.k. MK-17782016-232/1041 zo dňa 18.8.2016 udelené žalobcovi príslušným orgánom verejnej moci na základe právoplatného rozhodnutia č.k. MK-1778/2016-232/8318 zo dňa 7.7.2016 podľa zákonom určeného postupu, súd neposúdil v medziach splnenia podmienok pre jeho vydanie (§ 151 ods. 5 AZ a podľa § 148 ods. 2 a 3 AZ). Žalobca pred udelením oprávnenia preukázal v súlade s § 148 ods. 1 písm. d/ a e/ AZ v osobitnom konaní, akých nositeľov bude pri výkone kolektívnej správy zastupovať, ako aj predmety ochrany. Z jediného ustanovenia AZ nevyplýva, že organizácia kolektívnej správy má v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia voči neoprávnenému používateľovi duplicitne preukazovať tieto isté skutočnosti aj súdu, ak boli preukázané v správnom konaní a na tomto základe vydané právoplatné oprávnenie na výkon kolektívnej správy, s ktorým sa má súd povinnosť dôsledne vysporiadať, o to viac, ak sa v konaní nepreukázal opak skutočností uvedených v platnom oprávnení na výkon kolektívnej správy, ktoré je potrebné vykladať cez ust. § 148 a nasl. AZ, čo doposiaľ neurobil žiadny prvoinštančný súd v konaniach, keďže žalobu žalobcu zamietol.

15. Bezdôvodné obohatenie v kontexte skutkového stavu žalobcu a žalovaného tak spočívalo v tom, že žalovaný vykonáva retransmisiu bez toho, aby uzavrel so žalobcom ako príslušnou organizáciou kolektívnej správy licenčnú zmluvu a uhradil licenčnú odmenu za uplatnené žalované obdobie.

16. Rovnako súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP s tým, že ani v bode 6. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd neuvádza dôkazy, ktoré žalobca pripojil k písomnému vyjadreniu zo dňa 6.9.2019 a v rámci dokazovania navrhoval vypočítať štatutárneho zástupcu žalovaného, pričom z odôvodnenia súdu nevykonanie tohto navrhnutého dôkazu súd neodôvodnil konkrétnymi skutočnosťami, keďže len v bode 21. uviedol, že uvedené považoval za nadbytočné a podľa zásady hospodárnosti konania takýto návrh na vykonanie ďalšieho dokazovania zamietol, aj keď išlo o relevantný návrh na vykonanie dokazovania.

17. Preto súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže súd konal v rozpore s ust. § 191 ods. 1 CSP a v napadnutom rozhodnutí odignoroval a vo veci vôbec neaplikoval z hľadiska správneho právneho posúdenia veci podstatné ustanovenia Autorského zákona, napríklad - akým postupom sa vydáva a čo všetko musí žiadateľ preukázať, aby mu bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy (§ 148 a nasl. AZ)

- postavenie žalobcu a jeho práva na základe vydaného oprávnenia podľa § 151 ods. 6 a 7, § 152 AZ
- postavenie žalovaného ako neoprávneného používateľa podľa § 165 ods. 9 a 10 AZ
- rozsah informačnej povinnosti žalobcu voči používateľovi podľa § 165 ods. 2 až 6 AZ
- relevantné ustanovenia vo vzťahu k predmetu sporu (§ 119 a nasl. AZ)
- relevantné ustanovenia vo vzťahu k hodnotenému sadzovníku odmien (§ 169 AZ)
- ust. § 29 AZ vo vzťahu k právnemu postaveniu a činnosti žalovaného (retransmisia nie vysielanie) a mnoho ďalších, na vec sa vzťahujúcich ustanovení Autorského zákona s tým, že nesprávne právne posúdenie vyplývajúce z vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia je zrejmé zo záverov súdu, keďže súd prvej inštancie svoje zamietavé rozhodnutie odôvodnil v rozpore s tým, čo bolo predmetom konania, keďže nemal ujasnený ani rozdiel medzi vysielaním (transmisiou) a retransmisiou a preto vyvodil nedôvodné závery o akomsi dôkazom bremene, ktoré neuniesol, pričom súd v zmysle § 216 ods. 1 CSP je viazaný žalobným návrhom a žalobca v konaní neuplatňoval odmenu a primeranú odmenu za použitie konkrétneho predmetu ochrany, keďže žalovaný vykonáva len retransmisiu, kým vysielateľ transmisiu konkrétnych predmetov ochrany, ktoré mu zveria nositelia autorských práv a dohodnú si s ním zmluvný nárok za vysielanie s tým, že predmetom žaloby neboli finančné nároky za šírenie konkrétneho audiovizuálneho diela alebo konkrétneho audiovizuálneho záznamu, ale bezdôvodné obohatenie vo výške podľa sadzovníka odmien viazanej na počet prípojok žalovaného, s odkazom na zákon č. 308/2000 Z.z. o retransmisii, čo ostalo nepovšimnuté.

18. Uviedol, že podľa § 29 AZ súhlas na použitie predmetov ochrany sa udeľuje výlučne prostredníctvom OKS a to aj za tzv. nositeľov nezastupovaných a žalobca nemal žiadne dôkazné bremeno na preukázanie použitia konkrétnych predmetov autorskoprávnej ochrany ako to ustálil súd a nemal povinnosť preukázať konkrétne šírenie predmetov autorskoprávnej ochrany, nakoľko žalovaný nie je vysielateľom a žalobca preukázal všetky podstatné skutočnosti správnomu orgánu v konaní podľa § 148 AZ s tým, že neukladá mu to ani žiadne ustanovenie zákona ani nevyplýva z jeho zákonných povinností v zmysle § 169 AZ. Preto záver súdu nemá v ničom oporu a je nepreskúmateľný s odkazom aj na citované ust. § 190 ods. 8 a ods. 13 AZ. Apeloval na to, že výkon kolektívnej správy je službou poskytovanou podľa tohto zákona, pričom vedenie sadzovníka odmien je zákonnou povinnosťou každej jednej OKS vrátane žalobcu a teda súčasťou výkonu kolektívnej správy ako služby poskytovanej podľa AZ v zmysle § 169 ods. 1 AZ, ako aj ods. 2 OZ s poukazom aj na dôvodovú správu a jej zdôvodnenie k § 169 OZ je sadzovník odmien žalobcu doložený ako listinný dôkaz k žalobe a obsahuje všetky požadované náležitosti vrátane kritérií na určenie výšky odmien a je zverejnený na web stránke žalobcu spôsobom v súlade so zákonom a štandardne tak ako má každá OKS pôsobiaca v SR. Navrhoval, aby odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe žalobcu vyhovie v celom rozsahu, alternatívne napadnutý rozsudok v celom rozsahu zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukazyval na citované rozhodnutia a to rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/395/2017, kde sa uvádza, že žalobca svoje tvrdenia uvedené v návrhu na vydanie neodkladného opatrenia ničím nepreukázal, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/275/2017, kde sa uvádza, že žalobca vôbec neosvedčil, že zastupuje konkrétnych autorov audiovizuálnych diel alebo výrobcov audiovizuálnych záznamov, ktorých audiovizuálne diela alebo audiovizuálne záznamy žalovaný používal v rozhodnom období a to s poukazom aj na uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici 15Co/172/2017, 12Co/289/2017 a 14Co/373/2017 ako aj ďalšie, pričom všetky sťažnosti boli Ústavným súdom SR spojené do jedného konania a zamietnuté ako zjavne neopodstatnené rozhodnutím ÚS SR sp.zn. II.ÚS 236/2018. Súd sa v predložených rozhodnutiach zhodne ustálili, že pre osvedčenie dôvodnosti nároku žalobcu vo veci samej nestačí, že žalobca predložil oprávnenie MK SR, keďže bol povinný tiež predložiť uzavreté dohody s nositeľmi práv, ako aj písomné súhlasy a dohody s autormi audiovizuálnych diel podľa § 86 ods. 1 AZ a bol povinný preukázať, že žalovaný v rozhodnom období skutočne použil (káblovo retransmitoval) práve také predmety ochrany, ku ktorým práva spravuje žalobca. Čo sa týka identických žalôb, ako aj

rozhodnutí, tieto citoval a čo sa týka jednotlivých uplatnených odvolacích dôvodov žalovaný uviedol, že k predbežnému právnomu posúdeniu veci došlo.

20. Súčasne uviedol, že aj keby bolo tvrdenie žalobcu o tom, že súd vyššie uvedený postup vyplývajúci z ust. § 181 ods. 2 CSP nedodržiaval (čo nie je pravdou), tak aj tak by to nezakladalo žalobcom uplatnený dôvod odvolania, nakoľko takáto prípadná vada v postupe súdu je napravená vydaním rozhodnutia, kde súd uvedie a ozrejmi dôvody, pre ktoré rozhodol tak ako rozhodol a to vrátane právnej argumentácie. Preto aj aktuálna rozhodovacia prax súdov prípadné porušenie pravidiel uvedených v § 181 ods. 2 CSP nepovažuje za relevantný odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Príkladmo poukazoval napr. na rozhodnutie NS SR sp.zn. 6Cdo 17/2017, rozhodnutie ÚS SR II.ÚS 366/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 12Co/7/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Cob/22/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 15Co/229/2017 a iné.

21. Čo sa týka inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, s tým nesúhlasil, keďže mal za to, že žalobca vychádzal z nepochopenia procesných súvislostí a skutkových okolností prejednávaneho prípadu, keďže oprávnenie udelené MK SR je len formálnym oprávnením, ktoré oprávňuje jeho držiteľa vykonávať činnosť vo vymedzenom rozsahu, ale nepreukazuje, že túto činnosť jeho držiteľ aj spoločne vykonáva a preto nie je tu náležitý postup v zmysle § 193 CSP a preto súd nie je ním viazaný a v súdnom konaní súd skúmal iba to, za ktoré konkrétne audiovizuálne diela a záznamy žalobca požaduje odmenu od žalovaného, keďže aj v konaniach o nariadenie neodkladného opatrenia predloženými dôkazmi sa nárok neosvedčil a rovnako to ani nepostačovalo pre osvedčenie dôvodnosti nároku vo veci samej. Preto skutočný rozsah zastupovaných práv má žalobca preukázať, keďže len pri identifikovaní predmetov ochrany, ktoré zastupuje žalobca, je možné vyhodnotiť, či niektorý z nich, žalovaný v rozhodnom období použil, t.j. či mu skutočne patrí uplatnený nárok aspoň v nejakom rozsahu. Preto preukázanie ktorých konkrétnych nositeľov práv a ktoré konkrétne predmety ochrany žalobca zastupuje bolo nevyhnutné aj preto, lebo rovnakým oprávnením MK SR ako žalobca disponujú iné OKS, t.j. OKS LITA k audiovizuálnym dielam a vo vzťahu k audiovizuálnym záznamom OKS SLOVGRAM, s ktorými žalovaný uzatvoril dohodu o urovaní, hromadnú zmluvu, týkajúcu sa okrem iného všetkých odborov kolektívnej správy, ktoré sú predmetom žaloby a s ktorými žalovaný vysporiadal všetky práva vyplývajúce. Len pri identifikovaní predmetov ochrany, ktoré zastupuje žalobca, je možné vyhodnotiť, či niektorý z nich žalovaný v rozhodnom období použil - teda či mu skutočne patrí uplatnený nárok aspoň „v nejakom rozsahu“. Preukázanie, ktorých konkrétnych nositeľov práv a ktoré konkrétne predmety ochrany žalobca zastupuje, bolo nevyhnutné aj preto, lebo rovnakým oprávnením MK SR ako žalobca disponujú iné OKS. Žalovaný pritom s OKS LITA aj s OKS SLOVGRAM (aj OKS SOZA a OKS OZIS) uzatvoril dohodu o urovaní a hromadnú zmluvu (dôkazy 14 - 15 odporu), týkajúcu sa o.i. všetkých práv vyplývajúcich z káblovej retransmisie audiovizuálnych diel zastupovaných LITA na základe dohôd, ako aj audiovizuálnych diel zmluvne nezastupovaných žiadnou OKS (§ 147 AZ); všetkých práv vyplývajúcich z káblovej retransmisie audiovizuálnych záznamov zastupovaných SLOVGRAMOM na základe dohôd, ako aj audiovizuálnych záznamov zmluvne nezastupovaných žiadnou OKS (§ 147 AZ) pri povinnej kolektívnej správe; dobrovoľné prevzatie povinnosti vysporiadať práva pri dobrovoľnej kolektívnej správe) a to v rámci úhrady odmien za 3., 4. kvartál roku 2017 a 1. až 3. kvartál roku 2018 na základe faktúr vystavených SOZA za všetky ostatné OKS. Preto až v prípade, ak by žalobca presne identifikoval audiovizuálne diela a záznamy ktoré zastupuje, bolo by možné skúmať a preukázať, či ide o práva ku všetkým alebo len niektorým z nich, u žalovaných vysporiadaných dohodou o urovaní uzavretou s OKS LITA a OKS SLOVGRAM, čo by ináč znamenalo, že každý prevádzkovateľ retransmisie by musel platiť odmenu a primeranú odmenu za každé audiovizuálne dielo, ako aj záznam duplicitne - t.j. žalobcovi ako aj OKS LITA resp. OKS SLOVGRAM, ktoré majú udelené oprávnenia v rovnakých odborov.

22. Čo sa týka nevypočutia štatutárneho zástupcu žalovaného uviedol, že táto otázka nebola relevantná, bola bezpredmetná, vo veci nepodstatná, keďže žalobca mal povinnosť preukázať použitie audiovizuálnych diel a audiovizuálnych záznamov žalovaným konkrétne, čo ale neučinil, nakoľko v zmysle § 195 ods. 1 CSP súd môže nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak.

23. K ďalším uplatneným odvolacím dôvodom uviedol, že ak žalobca nepreukázal dôkazné bremeno použitia konkrétnych predmetov ochrany, je žaloba nedôvodná. Dodal, že MK SR nemá zákonnú právomoc preskúmať rozsah predmetov ochrany skutočne zastupovaných žalobcom v žalobnom

období, alebo v čase uplatňovania nároku voči žalovanému a čo sa týka rozhodnutí, na ktoré poukazuje žalobca, nesprávne ich nazýva ustálenou rozhodovacou praxou súdu, keďže sa v nich neriešia otázky relevantné pre toto konanie s odkazom na citáciu týchto rozhodnutí. Konkrétne k neuneseniu dôkazného bremena zo strany žalobcu konštatoval, že žalobca ako nepriamy zástupca nositeľov práv musel tvrdiť a preukázať uplatnený nárok rozsahom práv kolektívne spravovaných na základe uzavretých dohôd v zmysle § 164 ods. 1 AZ t.j. najmä

a) Rozhodnutie ÚS SR spis. značka I. ÚS 111 /2011 je rozhodnutím o neprípustnosti ústavnej sťažnosti z dôvodu vedenia dovolacieho konania na NS SR . Nerieši žiadnu relevantnú otázku, ani neaplikuje platný AZ.

b) Rozhodnutie ÚS SR spis. značka II. ÚS 101/2011 takisto riešilo inú skutkovú otázku ako je predmetom tohto konania a na základe inej právnej úpravy. Uviedol, že súdy v preskúmvanej veci aplikovali ustanovenia starého Autorského zákona (618/2003 Z.z.), ktorý v tom čase ukladal organizáciám kolektívnej správy uzatvárať zmluvy s používateľmi za rovnakých podmienok. Keďže žalovaný OKS SOZA (nie SAPA) preukázala, že veľké množstvo používateľov uzavrelo zmluvy s odmenou podľa sadzobníka SOZA, nižšia odmena navrhovaná v žalobe bola v tom čase v rozpore so zákonom, s povinnosťou OKS uzatvárať zmluvy za rovnakých podmienok. V prípade žalobcu je skutková a práva situácia ale odlišná, keďže takmer všetci používatelia odmietajú uzavrieť so žalobcom zmluvu s odmenou podľa jeho sadzobníka a súčasný Autorský zákon navyše neupravuje povinnosť organizácie kolektívnej správy uzatvárať zmluvy s používateľmi za rovnakých podmienok, pričom sadzobník žalobcu je súkromnoprávny dokument zhotovený subjektom súkromného práva, ktorým súd nie je viazaný (porovnaj napr. § 165 ods. 8 i fine, § 169 ods. 4 písm. a/ Autorského zákona). K uvedenému stanovisku dospeli súdy už aj v iných 12 rozhodnutiach na ktoré poukazoval s tým, že aj sadzobník žalobcu v čl. I ods. 3 predpokladá, že odmena dojednaná pre členov SAKT/APKT bude iná ako sadzba v ňom uvedená.

c) Rozhodnutie NS SR 3 Ndc/10/2017 riešilo iba kompetenčný spor súdov o tom, kto má spor prejednať, týka sa spornosti charakteru softvéru a vôbec nesúvisí s predmetom konania.

d) Rozhodnutia NS SR 5Cdo 114/2012 a 4Cdo/164/2009 riešili procesne iba to, že v režime O.S.P. nebolo možné podať dovolenie voči zrušujúcemu uzneseniu Krajského súdu. Mimochodom obe konanie boli ukončené tak, že žalobca (identický ako v nami prejednávanom prípade) vzal žalobu v celom rozsahu späť a súd konanie zastavil.

e) rozhodnutie C - 497/ 04 sa týka vyčerpania práv k duševnému vlastníctvu k zvukovým záznamom a nemá s podstatou prejednávanej veci žiaden súvis , navyše nejde o rozhodnutie SD EÚ, ale len o návrh generálnej advokátky.

f) Rozhodnutie C 314/12 sa týka sprístupňovania predmetov ochrany verejnosti (internetu) a takisto nemá s prejednanou vecou žiaden súvis (rieši zodpovednosť inernetových providerov za obsah šírený na internete tretími osobami).

24. K neuneseniu dôkazného bremena zo strany žalobcu uviedol, že na to, aby bol žalobca v konaní úspešný, musel uplatnený nárok tvrdiť a preukázať čo do právneho dôvodu a čo do jeho výšky . Žalobca ako nepriamy zástupca nositeľov práv musel tvrdiť a preukázať:

1. a) existenciu a obsah takýchto dohôd;

b) identifikáciu konkrétnych predmetov ochrany, ktorých sa uzavreté dohody týkajú;

c) pri dohodách týkajúcich sa audiovizuálnych diel aj existenciu písomných súhlasov autorov a dohôd o odmene autorov podľa § 86 ods. 1 AZ, resp. § 55 ods. 2 autorského zákona č. 618/2003 Z. z.;

d) že nejde o diela vyrobené pred 1. 3. 2007, teda pred účinnosťou § 55 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z. z.;

2. rozsah práv kolektívne spravovaných na základe zákona (§ 147 AZ), teda najmä:

a) v prípade audiovizuálnych diel, že si ho nositelia práv vybrali za zástupcu podľa § 147 ods. 2 AZ, ktorí to boli a ktorých konkrétnych audiovizuálnych diel sa tento výber týka;

b) v prípade audiovizuálnych záznamov je zákonné zastúpenie vylúčené (viď čl. 4.2. odporu);

3. použitie predmetov ochrany zastupovaných žalobcom (body 1 a 2 vyššie), teda nie „akýchkoľvek“ predmetov ochrany, a to káblovou retransmisiou žalovaného v žalovanom období; pokiaľ ide o audiovizuálne záznamy, musí preukázať, že išlo o použitie originálu (prvého) záznamu (viď čl. 3.2 odporu);

4. dôvodnosť uplatnenej výšky nároku.

Bez preukázania ktorejkoľvek z vyššie uvedených skutočností nebolo možné žalobe vyhovieť. Žalobca v konaní nepreukázal ani jednu z vyššie uvedených skutočností a preto súd žalobu správne zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Navrhoval, aby odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP. V prílohe pripojil rozhodnutia, na ktoré odkazoval v podanom vyjadrení.

25. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že trvá na uplatnených zákonných dôvodoch vymedzených v odvolaní, nakoľko aktívna vecná legitímácia žalobcu vyplýva zo skutočnosti, že je organizáciou kolektívnej správy tak, ako ju vymedzuje ust. § 144 AZ. V súlade s § 144 ods. 1 písm. c/ AZ, žalobcovi bolo udelené oprávnenie postupom podľa § 148 a nasl. AZ po splnení podmienok podľa § 148 ods. 3 písm. d/ a e/ AZ a v súlade s vydaným oprávnením podľa § 151 ods. 5 a 6 AZ bol žalobca oprávnený vykonávať v príslušných odboroch kolektívnu správu práv a uplatniť žalobný nárok súdnou cestou. Právnym základom sporu a žalobného návrhu bolo uplatnenie nároku na zaplatenie žalovanej sumy z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 169 ods. 4 AZ, ktorý prvoinštančný súd síce v odôvodnení uviedol, ale v rozpore s § 220 ods. 2 CSP ho riadne neposúdil v súlade a v kontexte s § 458a OZ, § 442a OZ a § 165 ods. 9 a 10 AZ. Prvoinštančný súd odmietol v rozpore s § 187, § 188 ods. 1 a § 195 ods. 1 CSP riadne zistiť skutkový stav, nevykonal dokazovanie a neaplikoval hmotnoprávne ustanovenia zákona (Autorského zákona a Občianskeho zákonníka - najmä § 442a a § 458a) v súlade s ich zmyslom a účelom, čím súd konal v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP. Keď žalobca v konaní tvrdil, že bezdôvodné obohatenie uplatňuje podľa § 169 ods. 4 písm. b/ AZ, podstatným pre jeho preukázanie podľa § 458a OZ a § 442a OZ v zmysle tejto všeobecnej úpravy bolo:

- Aktívna vecná legitímácia žalobcu odbormi kolektívnej správy v oprávnení na výkon kolektívnej správy.
- Neuzavretie resp. odmietnutie hromadnej licenčnej zmluvy žalovaným.
- Výška bezdôvodného obohatenia určená v súlade s § 442a OZ ako obvyklá výška ochrany platným a účinným sadzobníkom odmien žalobcu vydaným v rámci jeho zákonnej povinnosti podľa § 169 ods. 1 AZ.
- Počet prípojok žalovaného podľa zverejnených údajov na webstránke rady pre vysielanie a retransmisii (príslušný správny orgán vo vzťahu ku žalovanému).

Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Žalobca si v konaní neuplatňoval odmeny za použitie a počet použití konkrétneho predmetu autorskoprávnej ochrany (audiovizuálneho diela/audiovizuálneho záznamu), čo s nepochopením sústavne žiadal dokazovať žalovaný a s čím sa nedôvodne stotožnil prvoinštančný súd. Žalobca uplatňoval bezdôvodné obohatenie v obvyklej výške v súlade s § 442a OZ v spojení s § 165 ods. 9 AZ podľa platného a účinného sadzobníka odmien, ktorý je rozhodujúci na účely skladania odmien a rovnako tak na účely výpočtu výšku žalovanej sumy. Predmetom žaloby neboli finančné nároky za šírenie konkrétneho audiovizuálneho diela alebo konkrétneho audiovizuálneho záznamu. Takýmto spôsobom nie je možné upraviť majetkové práva nositeľov vo vzťahu k prevádzkovateľom retransmisie, čo potvrdzuje jednak návrh hromadnej licenčnej zmluvy žalobcu, ktorú žalovaný neuzavrel (neuzavrel ju len z dôvodu nevyhovujúcej výšky sadzby licenčnej odmeny) a rovnako tak dohoda o urovnaní a hromadná licenčná zmluva s inými OKS (žalovaný platí iným OKS rovnakým spôsobom, aký žiadal aj žalobca - mesačná sadzba za káblovú prípojku). Žalobca v ďalšej časti poukazoval na skutočnosti uvádzané v podanom odvolaní, ako aj na to, že spolupracuje s najväčšou zahraničnou a reprezentatívnou OKS AGICOA, čo vyplýva z verejne dostupných zdrojov, o čom predložil aj listinný dôkaz vyhlásenia AGICOA zo dňa 09.12.2019, pričom z pohľadu rozhodnutia je podstatné sa dôsledne vysporiadať so skutočnosťou, že žalobca vykonáva kolektívnu správu práv

- a) k slovenským nositeľom autorskoprávnej ochrany - slovenským výrobcami audiovizuálnych diel a záznamov na základe uzavretých zmlúv o zastupovaní (tzv. zastupovaní nositelia),
- b) k slovenským nositeľom autorskoprávnej ochrany - slovenským výrobcami audiovizuálnych diel a záznamov na základe zákona - § 147 ods. 1 AZ (tzv. nezastupovaní nositelia),
- c) k zahraničným nositeľom autorskoprávnej ochrany - zahraničným výrobcami audiovizuálnych diel a záznamov:

- na základe zákona (tzv. vzájomnosť zakotvená v § 2 ods. 2 AZ)
- na základe dohôd o spolupráci so zahraničnými OKS (v správnom konaní preukázaná písomným záväzkom najmenej 10 zahraničných OKS v zmysle § 148 ods. 3 písm. d) bod 1 AZ, v súdnom konaní preukázaná napríklad aj doloženým písomnej dohody o spolupráci s medzinárodnou OKS AGICOA), keďže žalobca je v zmysle § 144 AZ nezávislou právnickou osobou, ktorá vykonáva svoju činnosť v mene viacerých nositeľov práv a v záujme spoločného prospechu týchto práv ako jediný alebo hlavný účel svojej činnosti, bez účelu dosahovania zisku, keď všetky odmeny, ktoré pri svojej činnosti vyberie od používateľov, rozúčtuje jednotlivým nositeľom alebo zahraničným OKS.

26. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu opätovne trval na tom, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a to skutočnosť rozsahu práv zastupovaných žalobcom, t.j. neosvedčil rozsah konkrétnych

predmetov ochrany audiovizuálnych diel a audiovizuálnych záznamov, ktoré spravuje v zmysle § 144 ods. 1, 2 AZ, keďže žalobca podľa hmotného práva nie je sám nositeľom práv, ktoré uplatnil. Taktiež neunesol ani dôkazné bremeno o výške uplatňovaného nároku, pričom súd postupoval v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Uviedol, že oprávnenie žalobcu nepreukazuje podstatné skutočnosti svedčiace o uplatnenom nároku napar. splnenie podmienok podľa § 86 ods. 1 AZ, použitie AVD a AVZ zastupovaných žalobcom v rozhodnom období, ako aj výšku uplatňovaného nároku, čím nie je daná vo veci aktívna legitímácia žalobcu. Povinnosťou žalobcu bolo preukázať, že v rozhodnom období skutočne použil také predmety ochrany, ktoré zastupuje žalobca a keďže tak neurobil, neunesol dôkazné bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno, čo do základu uplatneného nároku. Čo sa týka predloženej dohody o spolupráci uzavretej medzi žalobcom a AGICOA, poukázal na to, že v danom prípade nejde o novotu v zmysle § 366 písm. c/ CSP, keďže ju mohol uplatniť v konaní bez svojej viny s odkazom na ust. § 366 písm. d/ CSP. Na podporu svojich tvrdení predkladal rozhodnutia súdov.

27. Uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Co/33/2020-806 zo dňa 09.02.2021, Krajský súd v Košiciach pripustil vstup intervenienta LITA autorská spoločnosť so sídlom v Bratislave, Mozartova 9, IČO: 00 420 166 do konania na strane žalovaného, v zmysle § 82 a § 83 CSP, nakoľko mal za to, že v danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky na vyslovenie prípustnosti vstupu intervenienta do konania, keďže mal za preukázaný právny záujem intervenienta na výsledku konania, za ktorý považoval súd tú skutočnosť, že žalovaný má vysporiadané všetky svoje povinnosti vzniknuté z používania audiovizuálnych diel káblovou retransmisiou, uzatvorením dohody o urovaní a licenčnej zmluvy s intervenientom na strane žalovaného s tým, že žalobca si v konaní uplatňuje pohľadávku okrem iného aj z titulu tvrdeného neoprávneného použitia audiovizuálnych diel v správe žalobcu, káblovou retransmisiou zo strany žalovaného a práve tieto skutočnosti budú meritórne preskúmané v konaní súdom, ktorý tak týmto rozhodnutím a pripustením do konania na strane žalovaného intervenienta zabezpečí hospodárnosť, rýchlosť konania, ako aj predíde vzniku ďalších konaní a zabezpečí spravodlivé vyrovnanie práv k audiovizuálnym dielam. Proti hore uvedenému rozsudku podal žalobca sťažnosť na Ústavný súd SR s tým, že Ústavný súd SR uznesením č.k. III. ÚS 261/2021-15 z 30.3.2021, ústavnú sťažnosť odmietol.

28. Po pripustení hore uvedeným uznesením intervenienta do konania na strane žalovaného, vo vyjadrení žalobca poukazoval na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 400/2020, ktorý preskúmaval podanú sťažnosť proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach v sp. zn. 5Co/222/2019 a kde uviedol, že tvrdenia sťažovateľa sú po právnej stránke bezpredmetné, nad rámec vyplývajúci z odvolacích dôvodov, keďže za jedinú konštantnú judikatúru rozhodovaciu prax treba považovať rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici. Čo sa týka dôkaznej povinnosti žalobcu preukazovať šírenie konkrétnych diel, k sadzobníku odmien, k oprávneniu na výkon kolektívnej správy t.j. k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu uviedol, že pre účely tohto konania postačovalo preukázať, že žalobca má Ministerstvom kultúry udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv v odbore, k predmetom ochrany s tým, že nebolo potrebné preukazovať ktorých konkrétnych nositeľov práv žalobca ako OKS zastupuje, pričom zákonnú domnienku v zmysle § 86 AZ na výkon majetkových práv k audiovizuálnemu dielu producentom môžu vyvrátiť spochybniť len autori audiovizuálneho diela tým, že preukážu producentovi alebo tretej osobe v prípade sporu, že uzavreli s producentom individuálnu zmluvu, podľa ktorej majetkové práva k audiovizuálnemu dielu bude vykonávať autor a nie producent s odkazom na znenie ako aj citáciu § 86 AZ. K zákonnej fikcii a preukázaniu jej opaku platí, že vyvrátenie zákonnej podmienky podľa § 86 ods. 1 AZ, čo patrí autorovi audiovizuálneho diela a nie producentovi.

29. Intervenient vystupujúci na strane žalovaného vo vyjadrení k podanej žalobe mal za to, že samotné udelenie oprávnenia na výkon kolektívnej správy žalobcovi nepostačuje na preukázanie jeho aktívnej vecnej legitímácie s tým, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie uplatneného nároku a tým aj na jeho dôvodnosť, keďže žalobca nezastupuje na zmluvnom základe ani jediného autora audiovizuálneho diela a ust. § 86 AZ nestanovuje bez ďalšieho, že výrobca originálu audiovizuálneho diela vykonáva majetkové práva autorov audiovizuálneho diela, ale práve naopak, tento právny následok spája jedine a výlučne s naplnením skutočností predvídaných v hypotéze danej právnej normy. Konkrétne sa vyjadroval k aplikácii § 86 autorského zákona, ako aj k § 55 ods. 2 starého autorského zákona a jeho výkladu, v znení aj výkladu stanoviska Ministerstva kultúry SR, ktorý nie je oprávnený vydávať záväzný výklad právnych predpisov. Pokiaľ by mal žalobca aktívnu legitímáciu v spore danú zákonom, tak na úspešné uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia by musel preukázať, že tieto diela boli obsahom káblovej retransmisie, ktorú žalovaný uskutočňoval a zároveň, že toto použitie

audiovizuálnych diel bolo zo strany žalovaného neoprávnené, keďže má uniesť dôkazné bremeno v spore. Ďalej uviedol, že počet a rozsah intervenientom zastupovaných autorov a nositeľov práv ako aj predmetov ochrany je veľmi široký a v rámci svojej činnosti intervenient v súlade s oprávnením udeleným Ministerstvom kultúry SR zastupuje autorov audiovizuálnych diel všetkých kruhov, čím zastupuje autorov, ktorí sú hlavnými pôvodcami televíznej a filmovej tvorby a to nielen slovenskej, ale aj zahraničnej a v rokoch 2016 - 2018 zastupoval na základe zmlúv o zastupovaní viac ako 2.500 slovenských nositeľov práv. Apeloval na to, že žalobca si neplní svoje základné povinnosti, t.j. kolektívnu správu, nevedie riadnu evidenciu použitých predmetov ochrany, ani riadne neprerozdeľuje a nevypláca odmeny nositeľov práv k audiovizuálnym dielam, o ktorých tvrdí, že ich údajne zastupuje. Keďže intervenient v oblasti káblovej retransmisie spĺňa podmienky na zastupovanie aj zmluvne nezastupovaných nositeľov práv v zmysle § 146 a § 147 AZ. Žalobca v konaní nepreukázal, že by vykonával práva autorov audiovizuálnych diel, ani že by ním tvrdené spravované diela vôbec žalovaný neoprávnené použil káblovou retransmisiou, že by ktorýkoľvek s ním tvrdených zastupovaných výrobcov originálov audiovizuálnych diel vykonával práva autorov audiovizuálnych diel podľa § 86 OZ alebo § 55 ods. 2 starého autorského zákona alebo, že by si vôbec nejaký skutočný nositeľ práv k audiovizuálnym dielam vybral v zmysle § 147 ods. 2 autorského zákona žalobcu za organizáciu kolektívnej správy, ktorá v oblasti káblovej retransmisie má vykonávať jeho autorské práva. Rovnako nepreukázal ani licenčnú odmenu a jej primeranosť, keďže nárok výrobcu originálu audiovizuálneho diela na odmenu za použitie audiovizuálneho diela v prípade, že vykonávajú práva autorov audiovizuálneho diela podľa § 86 AZ, má v zmysle § 86 ods. 2 písm. b) autorského zákona osobitnú povahu.

Tvrdil, že 1. je preukázané, že žalovaný vysporiadal všetky svoje povinnosti z káblovej retransmisie všetkých audiovizuálnych diel a audiovizuálnych záznamov prostredníctvom intervenienta a organizácie kolektívnej správy Slovgram,

2. žalobca nepreukázal, že by skutočne vykonával práva nositeľov práv k audiovizuálnym záznamom a že by audiovizuálne záznamy, ku ktorým údajne žalobca vykonáva správu, žalovaný použil káblovou retransmisiou,

3. žalobca nepreukázal, že by na zmluvnom základe zastupoval akéhokoľvek autora audiovizuálneho diela alebo iného nositeľa autorských práv, ktorý vykonáva autorské práva autorov z titulu § 86 autorského zákona, § 55 ods. 2 starého autorského zákona alebo akéhokoľvek iného právneho titulu,

4. žalobca nepreukázal, že by zastupoval akéhokoľvek zmluvne nezastupovaného nositeľa práv k audiovizuálnym dielam z titulu zákonného zastúpenia v zmysle § 147 ods. 2 autorského zákona,

5. žalobca nepreukázal, že by audiovizuálne diela, ku ktorým údajne vykonáva správu boli súčasťou káblovej retransmisie uskutočňovanej žalovaným a že ich žalovaný používal neoprávnené,

6. žalovaný a intervenient preukázali, že žalovaný prostredníctvom intervenienta vysporiadal svoje povinnosti z použitia audiovizuálnych diel káblovou retransmisiou, a to audiovizuálnych diel spravovaných intervenientom na zmluvnom základe, ako aj všetkých ostatných audiovizuálnych diel spravovaných intervenientom na základe § 146 a 147 autorského zákona,

7. žalovaný a intervenient preukázali, že žalovaný prostredníctvom organizácie kolektívnej správy Slovgram vysporiadal svoje povinnosti z použitia audiovizuálnych záznamov káblovou retransmisiou, a to audiovizuálnych záznamov spravovaných Slovgramom na zmluvnom základe, ako aj všetkých ostatných audiovizuálnych záznamov,

8. žalobca nepreukázal, že by ním uplatňovaný nárok bol vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny a zvyčajnej primeranej odmeny.

Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam mal za to, že nárok žalobcu je v celom rozsahu neoprávnený a nedôvodný a preto navrhoval, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a priznal žalovanému, ako aj intervenientovi nárok na náhradu trov konania.

30. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu intervenienta opätovne poukazoval na citované rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici.

31. Žalobca k tomuto vyjadreniu žalovaného uviedol, že už v ôsmich rôznych uzneseniach Krajský súd Banská Bystrica vymedzil svoj názor na danú vec, čím sú skutočnosti uvádzané žalovaným neopodstatnené, pričom v ďalšom vyjadrení sa žalobca len vyjadril k vstupu intervenienta do konania, ktorého vstup v konaní nič neprinesie, keďže len kopíruje totožnú argumentáciu žalovaného. S odkazom na § 86 AZ mal za to, že producentovi patrí neobmedzené právo nakladať so záznamom audiovizuálneho diela a práve producenti sú nositeľmi práv k audiovizuálnemu dielu ako celku, pričom intervenient je oprávnený zastupovať iba tých autorov AVD, ktorí preukážu, že majú uzatvorenú osobitnú dohodu s producentom a výkon ich majetkových práv im zostal zachovaný a sú zároveň zastupovaní

intervenientom, pričom v zmysle § 86 ods. 2 písm. b/ AZ, nositeľom práv AVD v odbore káblovej retransmisie je jeho producent. Dôkazná povinnosť o použití predmetom ochrany je tak na strane žalovaného, nie žalobcu ako OKS. Čo sa týka výšky bezdôvodného obohatenia poukazyval na to, že ide o obvyklú (zvyčajnú odmenu), v kontexte ktorej citoval aj rozsudky NS ČR. Vyvrátenie zákonnej domnienky musí tak preukazovať autor AVD a to preukazovaním uzatvorenia osobitnej dohody s producentom, podľa ktorej majetkové práva vykonáva sám autor a nie producent s tým, že intervenient v oblasti audiovizie len zastupuje tých autorov audiovizuálnych diel, ktorí uzatvorili s producentom osobitnú dohodu a žalobca v oblasti audiovizie zastupuje autorov audiovizuálnych diel a producentov záznamov týchto diel, vrátane nezastupovaných, ak nebolo autormi AVD nepreukázané vyvrátenie zákonnej domnienky o výkone ich majetkových práv.

32. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, účinného od 01. 07. 2016, ďalej len „CSP“), prejednal odvolanie žalobcu podľa § 385 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania, po konštatovaní, že odvolanie žalobcu bolo podané včas a oprávnenou osobou, preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP v znení uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

33. Žalobca ako odvolateľ uplatnil podaným odvolaním odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP.

34. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený v prípade ak dôjde k vadám konania alebo aj vadám rozhodnutia v dôsledku ktorých súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokomformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihladnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

35. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký procesný postup súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu Civilným sporovým poriadkom za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť najmä procesným postupom súdu, ktorý rozhodnutiu predchádza. Zároveň podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom, môže dôjsť nielen procesným postupom súdu tak ako je to vyššie uvedené, ale aj rozhodnutím samotným a to v prípade, ak rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

36. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, t.j. vadami konania podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP sú iné vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia, s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP s tým, že tu patrí aj nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia s odkazom na ust. § 220 ods. 2 CSP.

37. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP je v súdnej praxi daný vtedy, ak súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, k čomu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami konania, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom alebo založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Neúplné

zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v spore spôsobilým odvolacím dôvodom. Zároveň musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

38. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods. 1, 2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

39. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

40. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vykonané dôkazy nevyhodnotil v zmysle ust. § 191 a nasl. CSP účinných v čase jeho rozhodovania a preto z vykonaných dôkazov predčasne dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a zo zisteného stavu vyvodil aj predčasný právny názor, pričom v spore nevykonal navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, pričom rozsudok zároveň neodôvodnil v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, čím stranám sporu odňal právo na spravodlivý proces.

41. Odvolací súd poukazuje na predčasné vyhodnotenie skutkového stavu veci, keďže súd prvej inštancie dôsledne nevyhodnotil všetky dôkazy v spore, v dôsledku čoho vec predčasne právne posúdil, so zreteľom aj na dôvodné odvolacie námietky odvolateľov, z hľadiska nimi citovaných dôkazov, majúcich zreteľ na správne vyhodnotenie skutkového stavu veci viažuceho sa k právnemu posúdeniu veci a to ako prvé k „ex off“ posúdeniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s odkazom práve na ust. § 86 ods. 1 AZ, § 164 AZ a § 147 AZ a vydané oprávnenie Ministerstvom kultúry SR, ako aj pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, v znení v konaní účinených procesných prostriedkov.

42. V konaní je taktiež sporný rozsah žalobcom zastupovaných práv a preukázanie, ktoré konkrétne audiovizuálne diela a záznamy žalovaný v rozhodnom období (od 1.10.2016 do 31.12.2018) použil, ako aj výška uplatneného nároku, pričom postavenie žalobcu ako organizácie kolektívnej správy v konaní nebol sporný, keďže žalobca je registrovanou, nezávislou organizáciou s právnou subjektivitou pre účely kolektívnej správy výrobcov audiovizuálnych diel - producentov a žalovaný je obchodná spoločnosť, ktorá je držiteľom oprávnenia na káblovú retransmisiiu.

43. V spore si žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel (bez predchádzajúceho súhlasu nositeľa práv, t.j. bez licenčnej zmluvy), za obdobie od 1.10.2016 do 31.12.2018, t.j. za obdobie po účinnosti nového autorského zákona, preto súd prvej inštancie správne konštatoval, že na právne posúdenie veci sa vzťahuje nový autorský zákon č. 185/2015 Z.z. (ďalej len „AZ“).

44. Podľa ust. § 13 ods. 4 zákona č.185/2015 Z.z. AZ, ustanovenia tohto zákona o autorovi sa vzťahujú aj na jeho dedičov, na osobu, ktorá je nadobúdateľom výhradnej licencie podľa § 70 ods. 2 v rozsahu nadobudnutej výhradnej licencie, a na osobu, ktorá vykonáva majetkové práva autora na základe tohto zákona (ďalej len "nositeľ práv"), ak z ich povahy nevyplýva iné.

45. Subjekty, označené v ust. § 13 ods. 4 AZ, predstavujú odvodené subjekty autorských práv, ktoré odvodzujú svoje práva od autora ako pôvodného subjektu. Zákon ich označuje ako nositeľov práv.

46. Základným právom autora je právo použiť svoje dielo a právo udeliť súhlas na použitie svojho diela. Dielo je možné použiť iba so súhlasom autora, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 19 ods. 1 a 2 AZ). Pojem použitie diela je definovaný prostredníctvom demonštratívneho výpočtu jednotlivých spôsobov použitia v ust. § 19 ods. 4 autorského zákona. Použitím diela pritom zákon rozumie najmä a) spracovanie diela, b) spojenie diela s iným dielom, c) zaradenie diela do databázy podľa § 131, d) vyhotovenie rozmnoženiny diela, e) verejné rozširovanie originálu diela alebo rozmnoženiny diela 1. prevodom vlastníckeho práva, 2. vypožičaním, 3. nájmom, f) uvedenie diela na verejnosti 1. verejným vystavením originálu diela alebo rozmnoženiny diela, 2. verejným vykonaním diela, 3. verejným prenosom diela. V súlade s § 19 ods. 3 AZ má autor (resp. nositeľ práv) právo na odmenu za každé použitie diela.

47. Obsahom práva použiť dielo je nielen právo autora použiť svoje dielo, ale aj právo autora (či nositeľa práv) udeliť licenciu (súhlas s použitím) diela inej osobe. Vzhľadom na to, či k použitiu diela treťou osobou (používateľom) došlo so súhlasom nositeľa práv alebo bez neho, rozlišujeme:

a) použitie so súhlasom nositeľa práv - súhlas sa udeľuje formou licenčnej zmluvy, v prípade organizácií kolektívnej správy práv napr. formou hromadnej licenčnej zmluvy, kolektívnej licenčnej zmluvy a pod.,

b) legálne použitie bez súhlasu nositeľa práv - takéto použitie vyplýva buď:

- zo zákona (ex lege) - ide o niektorú z výnimiek uvedených v ustanoveniach § 34 až § 57 AZ, alebo

- na základe rozhodnutia súdu - napr. v prípadoch, ak spoluautor bez vážneho dôvodu bráni zaobchádzaniu s dielom, alebo v prípade organizácií kolektívnej správy práv, ak ide o tzv. nútenú licenciu podľa § 165 ods. 8 a 9 AZ,

c) protiprávne použitie - predstavuje prípady, kedy používateľ dielo použil bez predchádzajúceho súhlasu nositeľa práv (bez licenčnej zmluvy), hoci nešlo o žiadny z prípadov, kedy súhlas nositeľa práv nebol potrebný.

48. Za účelom zjednodušenia prístupu k používaniu diel existujú u nás, ale aj vo svete tzv. organizácie kolektívnej správy práv (odvodené subjekty práv, tzv. nositelia práv), ktoré zastupujú nielen autorov, ale aj výkonných umelcov, či iných nositeľov práv a uľahčujú prístup k legálnemu používaniu diel mnohým používateľom.

49. Podľa ust. § 84 zákona č. 185/2015 Z.z. AZ, výrobca originálu audiovizuálneho diela je osoba, ktorá iniciovala alebo zabezpečila vytvorenie audiovizuálneho diela a je výrobcom prvého audiovizuálneho záznamu tohto diela.

50. Podľa ust. § 86 ods. 1 AZ, ak nie je dohodnuté inak, majetkové práva autorov k audiovizuálnemu dielu vykonáva výrobca originálu audiovizuálneho diela, ak od autorov audiovizuálneho diela získal písomný súhlas na vyhotovenie originálu audiovizuálneho diela a dohodol sa s nimi na odmene za vytvorenie audiovizuálneho diela a na odmene alebo spôsobe jej určenia osobitne za každé jednotlivé použitie audiovizuálneho diela; na dohodu o odmene za použitie diela sa vzťahuje ustanovenie § 69 ods. 1 až 3.

51. Podľa ust. § 141 ods. 1 AZ, správou práv sa na účely tohto zákona rozumie správa výkonu majetkových práv k dielu, umeleckému výkonu, zvukovému záznamu, audiovizuálnemu záznamu, vysielaniu a databáze podľa § 131 (ďalej len "predmet ochrany").

52. Podľa ust. § 141 ods. 2 AZ, správu práv vykonáva za nositeľa práv nezávislý subjekt správy alebo organizácia kolektívnej správy podľa tohto zákona, ak nie je v § 146 a 147 ustanovené inak.

53. Podľa ust. § 144 ods. 1 AZ, právnická osoba oprávnená na základe zákona alebo dohôd s nositeľmi práv spravovať majetkové práva v mene viacerých nositeľov práv a v záujme spoločného prospechu týchto nositeľov práv ako jediný alebo hlavný účel svojej činnosti, je organizáciou kolektívnej správy, ak a) jej riadenie a kontrola sa uskutočňuje s účasťou nositeľov práv, b) kolektívnu správu práv vykonáva bez účelu dosahovania zisku a c) má sídlo na území Slovenskej republiky a bolo jej ministerstvom udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv (ďalej len "oprávnenie").

54. Podľa ust. § 146 ods. 1 AZ, nositeľ práv nie je oprávnený na individuálny výkon svojich majetkových práv v odboroch kolektívnej správy podľa odseku 2.

55. Podľa ust. § 146 ods. 2 AZ, organizácia kolektívnej správy vykonáva správu výkonu majetkových práv podľa odseku 1 v týchto odboroch kolektívnej správy:

d) výber primeranej odmeny za káblovú retransmisiu umeleckého výkonu, zvukového záznamu a audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela,

f) použitie diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou.

56. Podľa ust. § 147 ods. 1 AZ, organizácia kolektívnej správy vykonávajúca správu majetkového práva podľa § 146 ods. 2 písm. d/ alebo písm. f/ sa považuje za vykonávajúcu správu tohto práva aj vo vzťahu k nositeľom práv, ktorí nie sú zastupovaní podľa § 164 ods. 1.

57. Podľa ust. § 147 ods. 2 AZ, ak kolektívnu správu práv v odbore použitie predmetu ochrany jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou (§146 ods. 2 písm. f/) vykonáva viacero organizácií kolektívnej správy, nositeľ práv má možnosť výberu, ktorá z týchto organizácií kolektívnej správy sa považuje za vykonávajúcu správu jeho práva na použitie predmetu ochrany jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou.

58. Podľa ust. § 164 ods. 1 veta prvá AZ, organizácia kolektívnej správy je povinná zastupovať za rovnakých podmienok a bez ohľadu na členstvo v organizácii kolektívnej správy každého nositeľa práv pri výkone jeho majetkových práv v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade s vydaným oprávnením, ak o to nositeľ práv požiada.

59. Podľa ust. § 164 ods. 2 AZ, organizácia kolektívnej správy je povinná za rovnakých podmienok zastupovať aj každého nositeľa práv pri výkone jeho majetkových práv podľa § 147 v súlade s vydaným oprávnením.

60. V konaní nebolo sporné a súd mal za preukázané, že Rozhodnutím Ministerstva kultúry SR č.k. MK 1778/2016-232/8318 zo dňa 7.7.2016 ako orgánom vecne príslušným na konanie podľa ust. § 189 ods. 1 a 148 ods. 1 AZ bolo žalobcovi udelené na dobu neurčitú oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv k audiovizuálnemu dielu a audiovizuálnemu záznamu, okrem iného v nasledovných odboroch kolektívnej správy práv: b/ použitie audiovizuálneho diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou, o/ výber primeranej odmeny za káblovú retransmisiu audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela.

61. Po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia v súlade s ust. § 151 ods. 6 AZ Ministerstvo kultúry SR dňa 18.8.2016 vydalo pre žalobcu oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv k audiovizuálnemu dielu a audiovizuálnemu záznamu vo vyššie uvedených odboroch kolektívnej správy práv.

62. Súd prvej inštancie na základe uvedeného konštatoval, že účinnosťou rozhodnutia Ministerstva kultúry SR o udelení oprávnenia, žalobca nadobudol postavenie organizácie kolektívnej správy a teda, je oprávnený spravovať majetkové práva viacerých nositeľov práv a zastupovať ich vo vlastnom mene pri výkone ich majetkových práv v súlade s vydaným oprávnením.

63. Vo vzťahu k obrane žalovaného, že žalobca nepreukázal danosť svojej aktívnej vecnej legitímácie v konaní odvolací súd uvádza, že Autorský zákon v ust. § 144 ods. 1 predpokladá, že oprávnenie organizácie kolektívnej správy spravovať majetkové práva nositeľov práv je dané buď zákonom (§ 146, § 147 AZ) alebo dohodami s nositeľmi práv (§ 164 ods. 1 AZ) a preto nositeľ práva je oprávnený na individuálny výkon svojich majetkových práv (a to aj v odboroch, ktoré zákon v ust. § 145 ods. 2 AZ demonštratívne vymenúva ako typické odbory kolektívnej správy práv) alebo môže výkon týchto práv zveriť organizácii kolektívnej správy na základe dohody, ktorú s ňou uzavrie. Výnimku z individuálneho výkonu práv nositeľov však tvoria určité druhy odborov, ktoré sú taxatívne vymedzené v ust. § 146 ods. 2 AZ, ktoré upravuje tzv. povinnú kolektívnu správu práv, kedy výkon majetkových práv je zo zákona zverený organizácii kolektívnej správy.

64. Povinná kolektívna správa práv sa uplatňuje vo vzťahu k tzv. remuneračným právam, t.j. práva na náhradu odmeny, primeranú odmenu a práva na dodatočnú odmenu za použitie predmetu ochrany.

Zároveň, transpozíciou káblovej a satelitnej smernice bol zavedený výkon povinnej kolektívnej správy práv vo vzťahu k použitiu diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou s tým, že v odboroch povinnej kolektívnej správy práv nie je dovolené ich nositeľom individuálne spravovať svoje práva, pretože je to buď neúčelné alebo priamo nemožné, aby jednotlivci sledovali každé nakladanie s predmetom ochrany a uplatňovali si príslušné nároky s tým súvisiace. Kolektívna správa prináša nositeľovi majetkový prospech, ktorý by sám individuálnou správou nikdy nezískal resp. získal len ťažko, pretože nie je schopný sám postihnúť všetky prípady použitia predmetu ochrany. Inak povedané, používatelia by využívali jeho diela či iné predmety ochrany bez toho, aby sa o tom dozvedel a napokon aj bez toho, že by mu bola vyplatená odmena.

65. V danom prípade žalobca svoje oprávnenie odvodzoval zo zákona, konkrétne z vyššie cit. ust. § 146 a § 147 AZ, ktoré vymedzuje tzv. povinnú kolektívnu správu práv, kedy výkon majetkových práv je zo zákona zverený organizácii kolektívnej správy. Ako je zrejmé z obsahu oprávnenia, udeleného žalobcovi Ministerstvom kultúry SR, žalobca je oprávnený na výkon kolektívnej správy práv k audiovizuálnemu dielu a záznamu práve v odboroch povinnej kolektívnej správy práv podľa ust. § 146 ods. 2 písm. d/ a f/ AZ (písm. d/ výber primeranej odmeny za káblovú retransmisiu audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela a písm. f/ použitie audiovizuálneho diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou).

66. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca nepredložil v konaní platnú dohodu uzavretú s nositeľmi práv o zastupovaní, keďže aj podľa vyhodnotenia súdu prvej inštancie sú neplatné s odkazom na ust. § 37 OZ a § 39 OZ, odvolací súd apeluje na to, že autorský zákon rozlišuje medzi nositeľmi práv, ktorí sú zastupovaní organizáciou kolektívnej správy a medzi nositeľmi práv, ktorí nie sú zastupovaní organizáciou kolektívnej správy.

67. Podľa ust. § 164 ods. 1 veta prvá AZ, organizácia kolektívnej správy je povinná zastupovať za rovnakých podmienok a bez ohľadu na členstvo v organizácii kolektívnej správy každého nositeľa práv pri výkone jeho majetkových práv v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade s vydaným oprávnením, ak o to nositeľ práv požiada a preto zastupovaní nositelia práv sú teda tí, ktorí požiadali organizáciu kolektívnej správy o zastupovanie pri výkone svojich majetkových práv v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany a nezastupovaní nositelia práv sú tí, ktorí organizáciu kolektívnej správy o zastupovanie nepožiadali. Zastupovanie nositeľov práv v zmysle ust. § 164 ods. 1 AZ sa tak viaže na princíp rovnakého zaobchádzania. Organizácia kolektívnej správy je povinná zastupovať každého nositeľa práv (a to domáceho, aj zahraničného), ktorý o to požiada, a to v ktoromkoľvek z odborov kolektívnej správy práv, na ktoré bolo organizácii kolektívnej správy udelené oprávnenie ministerstvom. Nositeľovi práv je týmto ustanovením garantované právo vybrať si podľa vlastného rozhodnutia organizáciu kolektívnej správy, ktorou sa nechá zastupovať. Pokiaľ tak nositeľ práva neučiní, t.j. organizáciu kolektívnej správy o zastupovanie nepožiadá, v zmysle ust. § 147 ods. 1 AZ platí, že organizácia kolektívnej správy vykonávajúca správu majetkového práva podľa § 146 ods. 2 písm. d/ AZ alebo podľa § 146 ods. 2 písm. f/ AZ, sa považuje za vykonávajúcu správu tohto práva aj vo vzťahu k nositeľom práv, ktorí nie sú zastupovaní podľa § 164 ods. 1 AZ.

68. V predmetnom spore to znamená, že povinná kolektívna správa práv v odboroch, ku ktorým má žalobca oprávnenie, t.j. výber primeranej odmeny za káblovú retransmisiu audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela, ako aj použitie audiovizuálneho diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou, sa výslovne uplatňuje aj na nositeľov práv k dielam, ktorí so žalobcom uzavreli dohodu o zastupovaní svojich práv („nezastupovaní nositelia práv“). S týmto princípom korešponduje aj ust. § 164 ods. 2 AZ, podľa ktorého je žalobca ako organizácia kolektívnej správy povinný za rovnakých podmienok zastupovať aj každého (zmluvne) nezastupovaného nositeľa práv pri výkone jeho majetkových práv podľa § 147 AZ a to v súlade s vydaným oprávnením, ak sa nepreukáže opak.

69. Predmetom kolektívnej správy sú majetkové práva, pri ktorých je iný, ako kolektívny výkon práv neúčelný. V tejto súvislosti (otázka existencie nositeľov práv, zastupovaných žalobcom) sa súd stotožňuje aj s argumentáciou žalobcu, že otázka zastupovania nositeľov práv v danom odbore kolektívnej správy práv bola otázkou, ktorá o základe bola vyriešená v správnom konaní o udelenie oprávnenia, o ktorom rozhodlo Ministerstvo kultúry SR, ako príslušný orgán štátnej správy v danom úseku v súlade so správnym poriadkom a autorským zákonom, ktorý upravuje hmotnoprávne i niektoré

procesnoprávne podmienky, potrebné na získanie oprávnenia vykonávať kolektívnu správu práv, čím je aktívna vecná legitímácia žalobcu v spore daná, keďže základným znakom organizácie kolektívnej správy pritom je, že spravuje výhradné majetkové práva viacerých nositeľov práv, pričom predstavu o počte zastupovaných nositeľov poskytuje aj ust. § 148 ods. 3 písm. d/ AZ, pričom žiadateľ o udelenie oprávnenia musí v správnom konaní predložiť napr. doklad preukazujúci písomný záväzok aspoň desiatich zahraničných organizácií kolektívnej správy, že budú so žiadateľom vzájomne zastupovať nositeľov práv na území, na ktorom vykonávajú správu v rovnakým odborom správy, ktorý možno nahradiť menným zoznamom najmenej 1.000 nositeľov práv z iných štátov, ktorí záväzne prejavili záujem o kolektívnu správu svojich práv, s uvedením podpisu týchto nositeľov alebo zoznamom aspoň 10.000 predmetov ochrany nositeľov práv, ktorí záväzne prejavili záujem o kolektívnu správu, ďalej doklad, ktorým je menný zoznam nositeľov práv s trvalým pobytom na území SR, ktorí záväzne prejavili záujem o kolektívnu správu, taktiež s uvedením podpisu týchto nositeľov práv. Ďalším, obdobným znakom organizácie kolektívnej správy v zmysle ust. § 144 ods. 1 písm. a/ AZ je, že jej riadenie a kontrola sa uskutočňuje s účasťou nositeľov práv, čo znamená, že riadiace a dozorné orgány musia byť zložené aspoň sčasti z tých nositeľov práv, ktoré organizácia zastupuje. Práve splnenie uvedených atribútov skúmalo Ministerstvo kultúry SR v správnom konaní a rozhodnutie ministerstva o udelení oprávnenia má ten právny účinok, že žalobca splnil všetky hmotnoprávne aj procesnoprávne podmienky pre výkon kolektívnej správy práv v daných odboroch, v akých to konkrétne zistí súd prvej intancie po vrátení veci a s poukazom na ust. § 194 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci, môže súd sám posúdiť len vtedy, ak o nej ešte nebolo rozhodnuté. Ak už bolo o takejto otázke rozhodnuté, súd na takéto rozhodnutie prihliadne, t.j. je ním viazaný a už ju nemôže posúdiť ako otázku prejudiciálnu inak, než rozhodol príslušný orgán verejnej moci, kým v konaní nebude dokázaný opak (§ 205 CSP).

70. Podľa § 205 CSP, listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitným predpisom vyhlásené za verejné, potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak.

71. Odvolací súd uvádza, že konštatovanie súdu prvej inštancie v bode 18 napadnutého rozsudku, že zmluvy, ktoré boli predložené žalobcom žiadnym relevantným spôsobom nepreukazujú oprávnenie žalobcu na zastupovanie majetkových práv autorov audiovizuálnych diel je tak vecne nesprávne, a preto tieto predložené dôkazy je potrebné dôsledne preskúmať v kontexte rozsahu vydaného oprávnenia Ministerstvom kultúry SR a tým dôvodnosti rozsahu uplatneného nároku.

72. Podľa ust. § 165 ods. 1 AZ, organizácia kolektívnej správy je povinná v dobrej viere a za primeraných a nediskriminačných podmienok viesť s osobou, ktorá prejaví záujem o použitie predmetu ochrany, s osobou, ktorá je oprávnená na použitie predmetu ochrany bez povinnosti získať súhlas na použitie predmetu ochrany, alebo s osobou povinnou zaplatiť náhradu odmeny podľa § 36 ods. 3 (ďalej len "používateľ") rokovania o uzavretí a) licenčnej zmluvy, b) hromadnej licenčnej zmluvy, c/ kolektívnej licenčnej zmluvy, d/ zmluvy o primeranej odmene, na ktorú sa môžu primerane uplatniť ustanovenia šiestej hlavy druhý a tretí oddiel druhej časti tohto zákona okrem § 81 alebo e/ zmluvy o náhrade odmeny.

73. Citované zákonné ustanovenie upravuje vzťahy medzi používateľmi predmetov autorskoprávnej ochrany a organizáciami kolektívnej správy.

74. Autorský zákon ale následne vyžaduje, aby tieto vzťahy, ktorých predmetom je používanie predmetov ochrany, príslušné subjekty, zastrešili licenčnou zmluvou resp. zmluvou o primeranej odmene alebo o náhrade odmeny. Na účely tohto zákona, s výnimkou jeho piatej časti o správe práv, sa používateľom rozumie ktokoľvek, kto používa predmet ochrany, napr. aj osoba, ktorá používa predmet ochrany bez súhlasu autora v zmysle výnimky. V prípade osôb, ktoré by v zmysle danej definície používateľa na účely tejto piatej časti zákona používali predmety ochrany bez uzavretej licenčnej zmluvy s organizáciou kolektívnej správy alebo s nositeľom práv pri individuálnom vysporiadaní práv, bude dochádzať k bezdôvodnému obohateniu.

75. Vychádzajúc z odborov správy, v ktorých žalobca na základe oprávnenia vykonáva povinnú kolektívnu správu, je s použitím ust. § 119 AZ zrejmé, že výrobca audiovizuálneho záznamu nemá výhradné právo udeľovať súhlas na použitie audiovizuálneho záznamu verejným prenosom, vrátane retransmisie (okrem vysielania a sprístupňovania verejnosti), pričom výrobcovi záznamu vzniká

podľa ust. § 119 AZ právo na primeranú odmenu za použitie audiovizuálneho záznamu, vyplácanú prostredníctvom organizácie kolektívnej správy (žalobcu).

76. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku (viď body 16,17) ale nevyplýva, či konkrétne v spore, žalobca ako organizácia kolektívnej správy a žalovaný ako používateľ, zmluvu podľa ust. § 165 AZ uzavreli, kedy by žalovaný po uzavretí napr. hromadnej licenčnej zmluvy o podmienkach používania audiovizuálnych diel v káblovej retransmisii, mal ako prevádzkovateľ retransmisie vysporiadané práva zastupovaných aj nezastupovaných výrobcov audiovizuálnych záznamov podľa § 119 Autorského zákona, ako aj práv autorov audiovizuálnych diel, ktorí svojim výkonom práv poverili výrobcov podľa § 86 Autorského zákona.

77. Vo vzťahu k obrane žalovaného, že rovnakým oprávnením Ministerstva kultúry SR ako žalobca disponujú aj iné organizácie kolektívnej správy, pokiaľ ide o káblovoú retransmisiu, že vo vzťahu k audiovizuálnym dielam má rovnaké oprávnenie udelené OKS LITA, vo vzťahu k audiovizuálnym záznamom má rovnaké oprávnenie udelené OKS SLOVGRAM, pričom žalovaný s oboma týmito organizáciami uzatvoril dohodu o urovaní a hromadnú zmluvu, ktorou vysporiadal všetky práva, týkajúce sa aj odborov kolektívnej správy, ktoré sú predmetom žaloby odvolací súd dopĺňa, že predmetné dohody treba podrobiť taktiež osobitnému prieskumu so zreteľom na práva, ktoré obsahujú a so zreteľom na uplatnený nárok.

78. Podľa ust. § 165 ods. 8 AZ, ak sa organizácia kolektívnej správy nedohodne na uzavretí zmluvy podľa odseku 1 alebo ak nepredloží používateľovi návrh zmluvy podľa odseku 4, môže používateľ požadovať, aby obsah takejto zmluvy vrátane odmeny a nahradenia vôle uzavrieť takúto zmluvu určil súd. Súd pri určení obsahu zmluvy podľa odseku 1 písm. a/ až c/ prihliada na druh predmetu ochrany a kritériá podľa § 169 ods. 2 AZ. Uvedená skutočnosť ale z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva.

79. Podľa ust. § 169 ods. 9 AZ, používateľ môže použiť predmety ochrany, ktoré mali byť predmetom zmluvy podľa odseku 1 písm. a/ až c/, odo dňa podania návrhu na začatie konania podľa odseku 8, ak zaplatí peňažné prostriedky podľa odseku 10 za použitie týchto predmetov ochrany na účet v banke alebo pobočke zahraničnej banky vedený organizáciou kolektívnej správy.

80. Podľa ust. § 169 ods. 10 AZ, používateľ je povinný splniť podmienky podľa odseku 9 vo výške a v lehotách podľa poslednej dohodnutej zmluvy podľa odseku 1 alebo najmenej raz za tri kalendárne mesiace vo výške najmenej 80% odmeny podľa platného a účinného sadzobníka odmien organizácie kolektívnej správy.

81. Vyššie cit. ust. § 169 ods. 9 a 10 AZ upravuje podmienky, za ktorých môže používateľ použiť spravované predmety ochrany aj napriek absencii licenčnej zmluvy, a to bez toho, aby sa dostal do postavenia neoprávneného používateľa. Zároveň však musí byť zabezpečená spravodlivá odmena pre nositeľov práv.

82. Odvolací súd apeluje na to, že autorský zákon ponúka niekoľko alternatív pre používateľa, akým spôsobom ukladať peňažné prostriedky za použitie predmetov ochrany počas trvania súdneho konania. Ustanovenie písm. a/ stanovuje možnosť dohody používateľa s organizáciou kolektívnej správy o ukladaní peňažných prostriedkov na osobitný účet v banke alebo pobočke zahraničnej banky vedený touto organizáciou. Znenie písmena b/ zachováva inštitúty, akými sú banková záruka, notárska úschova, súdna úschova alebo vinkulácia, ktoré používateľ využije na splnenie svojej povinnosti. Pri každom inštitúte sa špecifikuje spôsob, akým sa preukáže splnenie povinnosti zloženia peňažných prostriedkov za použitie predmetov ochrany. Výška peňažných prostriedkov za použitie spravovaných predmetov ochrany počas súdneho sporu a lehota na ich ukladanie sa stanovuje podľa poslednej dohodnutej licenčnej zmluvy. Ak predchádzajúca licenčná zmluva absentuje, zákon predpokladá, že používateľ preukáže ukladanie peňažných prostriedkov najmenej raz za tri mesiace vo výške podľa platného a účinného sadzobníka odmien príslušnej organizácie kolektívnej správy.

83. Čo sa týka vecnej pasívnej legitímácie žalovaného v spore, žalovaný je obchodnou spoločnosťou, ktorá je držiteľom oprávnenia na káblovoú retransmisiu.

84. Ako to vyplýva z vyššie citovaných ustanovení hmotnoprávnej úpravy, bude povinnosťou žalovaného v tomto konaní preukázať, že má splnené povinnosti voči všetkým nositeľom práv, resp. voči žalobcovi

ako príslušnej organizácii kolektívnej správy, spravujúcej dané predmety ochrany aj voči zastupovaným, aj voči nezastupovaným nositeľom práv, čo ale z odôvodnenia napadnutého rozsudku konkrétne nevyplýva, t.j. či žalovaný splnenie týchto povinností preukázal, nakoľko tvrdil, že takúto povinnosť nemá, keďže žalobca v spore ani nemá aktívnu vecnú legitimáciu.

85. Odvolací súd apeluje na to, že ak by žalovaný podal na súde žalobu podľa ust. § 165 ods. 8 AZ, zabezpečil by si, aby sa do postavenia neoprávneného používateľa nedostal, čo mohol dosiahnuť využitím niektorého zo spôsobov zloženia peňažných prostriedkov za použitie predmetov ochrany v zmysle ust. § 165 ods. 9 (napr. zložiť bankovú záruku alebo zložiť peňažné prostriedky do notárskej úschovy alebo úschovy súdu), čím je rozhodnutie v tomto smere v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP, keďže v takom prípade, je podľa ust. § 169 ods. 4 AZ, organizácia kolektívnej správy povinná

a) vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa § 165 ods. 1 pre nositeľa práv licenčné odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a dodatočné odmeny a

b) domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody; to neplatí, ak nositeľ práv prejavil výslovne vôľu domáhať sa tohto nároku sám alebo ak je to neehospodárne; a v prípade neunesenia dôkaznej povinnosti zo strany žalovaného možno podľa odvolacieho súdu len konštatovať, že žalovaný v rozhodnom období ako používateľ zasiahol prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu (retransmisie) bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom do majetkových práv ich nositeľov, ktoré spravuje žalobca, keďže použitie diel z uvádzaných odborov predstavuje neoprávnený zásah do práv ich nositeľov a tento zásah na strane žalovaného zakladá majetkový prospech a na strane nositeľov práv, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie, t.j. na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko je žalobca v súlade s ust. § 169 ods. 4 AZ nielen oprávnený, ale aj povinný domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

86. Podľa ust. § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

87. Podľa ust. § 458a OZ, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

88. Podľa ust. § 442a ods. 2 OZ, pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

89. Ak súd prvej inštancie dôjde k záveru, že žalovaný v rozhodnom období používal alebo využíval predmet práva duševného vlastníctva bez súhlasu oprávneného subjektu, bez uzatvorenia licenčnej zmluvy a bez zaplatenia odmeny resp. jej náhrady, tak sa bezdôvodne obohatil a v takomto prípade je namieste súdu prvej inštancie určiť výšku bezdôvodného obohatenia; podľa ust. § 458a OZ v spojení s § 442a ods. 2 OZ najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná (t.j. obvyklá), so zreteľom aj na preskúmanie v tomto smere vydaného sadzobníka.

90. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku v bode 19 uviedol, že v časti týkajúcej sa výšky uplatneného nároku pre preukázanie výšky nároku nestačí predloženie sadzobníka organizáciou kolektívnej správy, nakoľko sadzobník je súkromnoprávny dokument zhotovený žalobcom. Z konkrétnych ust. § 165 ods. 8 a ust. § 169 ods. 4 písm. a/ AZ je možné vyvodiť, že súd pri určovaní výšky nároku organizácie kolektívnej správy nie je viazaný obsahom sadzobníka a žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal dôvodnosť výšky uplatneného nároku z hľadiska kritérií, ktoré sú stanovené v Autorskom zákone.

91. Odvolací súd v tomto smere konštatuje, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy je podľa § 169 ods. 1 AZ povinný viesť sadzobník odmien, ktorý vychádza zo zásad výberu, prerozdelenia a vyplatenia príjmov z výkonu kolektívnej správy práv.

92. Žalovaný namietal, že základom pre priznanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nemôže byť sadzobník žalobcu ako súkromnoprávny dokument a nejde o všeobecne záväzný právny predpis ani individuálny správny akt vydaný subjektom verejného práva s nadradeným postavením voči adresátom sadzobníka. Odvolací súd súhlasí so žalovaným, že sadzobník žalobcu nie je všeobecne záväzný právny predpis, ktorý by zaväzoval používateľov, ide však o povinne vyhotovovaný a zverejňovaný dokument, ktorý má informovať verejnosť (§ 181 písm. c/ AZ) o podmienkach poskytovania služby žalobcom a môže tvoriť základ pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia, ktoré sa podľa § 458a Občianskeho zákonníka (ak nemožno určiť bezdôvodné obohatenie inak) určí spôsobom uvedeným v § 442a Občianskeho zákonníka, t.j. vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do práva duševného vlastníctva; ak ustanovenie § 458a Občianskeho zákonníka pripúšťa určenie výšky bezdôvodného obohatenia aj inak ako v sume rovnajúcej sa licenčnej odmene podľa sadzobníka, aj podľa názoru odvolacieho súdu by mal súd pri vyčíslení bezdôvodného obohatenia podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ zohľadňovať aj iné skutočnosti, najmä kritériá zakotvené v § 169 ods. 2 AZ a skúmať aj, či ide o obvyklú odmenu žiadanú aj od iných používateľov, napríklad porovnaním už uzavretých licenčných zmlúv medzi žalobcom a inými používateľmi, prípadne aj hromadnej licenčnej zmluvy uzavretej so štyrmi organizáciami kolektívnej správy a žalovaným, aj keď predmet ochrany podľa tejto licenčnej zmluvy a tej, ktorú by mal uzavrieť žalovaný so žalobcom nie je totožný; v prípade, ak súd prvej inštancie dospeje k názoru, že základ nároku je daný, bude sa musieť vysporiadať aj s výškou bezdôvodného obohatenia požadovaného žalobcom a svoje rozhodnutie odôvodniť v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

93. Podľa ust. § 169 ods. 1 Autorského zákona, organizácia kolektívnej správy je povinná viesť sadzobník odmien, ktorý vychádza zo zásad výberu, prerozdelenia a vyplatenia príjmov z výkonu kolektívnej správy práv. Organizácia kolektívnej správy informuje pred každou zmenou sadzobníka odmien o takejto zmene na svojom webovom sídle a prerokuje spôsob uplatnenia kritérií podľa odseku 2 vrátane spôsobu výpočtu odmeny s právnickými osobami združujúcimi používateľov, ktoré o takéto prerokovanie na základe informácie na webovom sídle organizácie kolektívnej správy prejavili záujem, a zároveň organizácia kolektívnej správy po prerokovaní a pred účinnosťou zmeneného sadzobníka odmien predloží zmenený sadzobník odmien ministerstvu, ktoré môže od organizácie kolektívnej správy vyžiadať verejnú prezentáciu zmeneného sadzobníka vrátane spôsobu uplatnenia kritérií podľa odseku 2 a spôsobu výpočtu odmeny.

94. Sadzobník odmien je teda vytvorený na základe zásad výberu, prerozdelenia a vyplatenia príjmov z výkonu kolektívnej správy práv, ktoré schvaľuje valné zhromaždenie organizácie kolektívnej správy. O konkrétnych kritériách, ktoré organizácia kolektívnej správy použila na určenie odmien, informuje používateľa. Ak má organizácia kolektívnej správy takéto kritériá uvedené vo svojom internom predpise, postačí, ak napr. organizácia kolektívnej správy používateľovi takýto predpis poskytne alebo ho informuje, že uvedený predpis alebo kritériá sú dostupné na internetovej stránke organizácie kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy pred uzavretím zmluvy podľa § 165 ods. 1 informuje používateľov o kritériách, na základe ktorých boli odmeny určené.

95. Platí, že výška bezdôvodného obohatenia by mala predstavovať tzv. obvyklú odmenu. Výška bezdôvodného obohatenia sa tak má s použitím Sadzobníka opierať o kritériá, nastavené v autorskom zákone a smerovať k napraveniu a vyváženiu ujmy, ktorá použitím diel bez ich súhlasu autorom resp. nositeľom práv vznikla. Zároveň, odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na ust. § 169 ods. 10 AZ, ktoré v situácii, kedy nedôjde k uzavretiu licenčnej zmluvy medzi používateľom a organizáciou kolektívnej správy, upravuje možnosti používateľa ohľadom zloženia peňažných prostriedkov za použitie predmetov ochrany (napr. zložiť bankovú záruku alebo zložiť peňažné prostriedky do notárskej úschovy alebo úschovy súdu), pričom, čo sa týka výšky plnenia, odkazuje aj na platný a účinný sadzobník odmien organizácie kolektívnej správy s tým, že v tomto smere odvolací súd odkazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorá je vzhľadom na podobnosť právnej úpravy aplikovateľná aj v slovenskom právnom prostredí (rozsudky sp.zn. 30Cdo/1759/2011 zo dňa 21.12.2012 alebo 30Cdo/2715/2015 zo dňa 27.01.2016), ako aj na čl. 13 ods. 1 i Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES zo dňa 29. apríla 2004 o dodržiavaní práv duševného vlastníctva. Žalobca si okrem istiny uplatnil aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, podľa § 517 ods. 1, 2 OZ.

96. Konštatovanie súdu, že zmluvy, ktoré boli predložené žalobcom žiadnym relevantným spôsobom nepreukazujú oprávnenie žalobcu na zastupovanie majetkových práv autorov audiovizuálnych diel, je

tak podľa odvolacieho súdu predčasné , keďže je potrebné v konaní dôsledne preskúmať, či žalobcovu oprávnenie nevyplýva z ust. § 86 ods. 1 AZ s odkazom na ust. § 147 a § 164 AZ v znení vydaného oprávnenia Ministerstvom kultúry SR.

97. K nevykonaniu dokazovania webstránkou žalobcu, žalovaného ako aj webstránkami každého jedného z nositeľov práv, pretože vykonanie týchto dôkazov súd považoval za nadbytočné, odvolací súd uvádza, že toto zdôvodnenie nevykonania navrhnutých dôkazov je v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP, nakoľko odvolaciemu súdu nie je zrejme ,čo vykonaním tohto dôkazu žalobca chcel preukázať a teda či nešlo o relevantný dôkaz.

98. Odvolací súd uvádza, že podľa čl. 2 ods. 2 CSP, právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

99. V zmysle uvedeného súd prvej inštancie uviedol, že rovnaký skutkový stav je tvrdený žalobcom aj v iných konaniach vedených na všeobecných súdoch Slovenskej republiky proti rôznym subjektom, pričom súdy žalobu vo väčšine zamietajú z totožných dôvodov. Vzhľadom k dodržaniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, súd prvej inštancie aj v tomto prípade rozhodol rovnako. Z dôvodu, že tieto rozhodnutia súdov boli odvolacími súdmi zrušené, podľa odvolacieho súdu ich nemožno považovať za rozhodnutia vychádzajúce z ustálenej rozhodovacej činnosti a to ani s odkazom na uznesenie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 400/2000 vo veci preskúmania sťažnosti proti uzneseniu KS v KE sp. zn. 5Co/222/2019, keďže sú vecne mimo rámca vyplývajúceho z odvolacích dôvodov a vždy treba apelovať na skutočnosti prameniace z konkrétnej veci.

100. Preto pri preskúmaní aktívnej vecnej legitímácii žalobcu v tomto konaní je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu vychádzať z vydaného oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv z dôvodu, či bolo udelené príslušným orgánom na rozhodnutie o tejto otázke, ako aj z jeho obsahu a rozsahu, ktorý spochybnený a vyvrátený v konaní nebol a nikto netvrdí zánik tohto oprávnenia, pričom odvolací súd po stiahnutí stanoviska Ministerstva kultúry Slovenskej republiky, dáva súdu prvej inštancie na zváženie, či zákonnú domnienku na výkon majetkových práv k audiovizuálnemu dielu producentom môže vyvrátiť (spochybníť) len autor audiovizuálneho diela a to tým, že preukáže producentovi alebo tretej osobe v prípade sporu, že uzavrel s producentom individuálnu zmluvu, podľa ktorej majetkové práva k audiovizuálnemu dielu bude vykonávať autor a nie producent, ak nepredloží konkrétnu zmluvu uzatvorenú medzi stranami sporu v znení konkrétnej dohody oprávnení ako aj výšky dohodnutej odmeny, a to vtedy ak to neučiní žalobca v znení unesenia dôkazného bremena na preukázanie rozsahu uplatneného nároku.

101. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam odvolací súd v súlade s ust. § 389 písm. b/ a c/ CSP zrušil rozsudok a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým , že povinnosťou súdu bude sa dôsledne vysporiadať s aktívnu legitímáciou žalobcu v spore , či nie je daná v zmysle § 86 ods. 1 CSP s odkazom na § 147 a § 164 AZ v znení vydaného oprávnenia ,ako aj s pasívnou vecnou legitímáciou žalovaného , a ak sú vo veci dané , následne je povinnosťou súdu ďalej preskúmať unesenie dôkazného bremena uplatneného nároku a jeho výšku, keďže v tomto smere je napadnuté rozhodnutie v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP, s poukazom aj na nedôvodné nevykonanie navrhnutých dôkazov, s odkazom na zrušujúce rozhodnutia, na ktoré odvolací súd vo svojom rozhodnutí poukazuje napr. uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 17Co/4/2020 ako aj ďalšie, s následným vyhodnotením vykonaného dokazovania v znení správneho právneho posúdenia veci, čo je „ex offa“ vždy povinnosťou súdu (§ 391 ods. 2, 3 CSP).

102. V zmysle § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci, t.j. vrátane aj nároku na náhradu trov odvolacieho konania s odkazom na ust. § 262 ods. 1 CSP.

103. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).